

Souluun Valo

Hinta 5€

Elysanomat 6 2023, Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry

Sisällysluettelo

- s. 3 Uutinen rauhan valtakunnasta *Jani Latva-Nikkola*
- s. 4 Rauhan rakentajana Puolustusvoimissa
- kenttäpiispa Pekka Asikaisen haastattelu
Kari Lähdesmäki
- s. 7 Rinnalla kulkeminen on minulle tärkeää
- rovasti Aaro Eerolan haastattelu
Juhani Kärkkäinen, Liisa ja Valto Käkelä
- s. 9 Elyn 16v-juhla, kevätkokous ja seminaari -mainos
- s.10 Kristuksen yhteydessä löydämme rauhan
Harri Kuhalampi
- s. 12 Oiva Hujanen Elyn palvelukseen
- s. 13 Joulun lahjojen antamisen aikaa *Oiva Hujanen*
- s. 15 Joulukeräys
- s. 16 Joulun tunnelmia ja lähetystyötä
- haastattelut *Erja Kuhalampi*
- s. 19 Jouluevankeliumi viroksi + ristikko
Virpi Tuominiemi
- s. 20 Ansiomerkkejä Viron kirkon juhlassa
- s. 21 Elyn hallitus tutustui Viron kirkkoon *Tarja Laurila*
- s. 23 Maak. Joulujuhla Seinäjoella -mainos
- s. 24 Joulunovelli: Joosefin joulu - se ensimmäinen
Kari Lähdesmäki
- s. 27 Syyskokous vahvisti toimintasuunnitelman
ja talousarvion *Antero Rasilainen*
- s. 28 Joulun tähti *Helka Korpela*
- s. 29 Jouluksi omaan kirkkoon! *Kosti Kallio*
- s. 32 Joulun 2020 *Helena Ylikotila*
- s. 34 Rakas ystävämme Kerttu Mirjami Lavaste
Satu Kivisaari
- s. 36 Joulusatu: Joulusopu *Anneli Lähdesmäki*
- s. 38 Marjakranssi pienten apulaisten kera *Liisa Käkelä*
- s. 39 Paimenten matkassa *Valto Käkelä*

Elysanomat

Toimituksen sähköposti: ely@evankeliset.net
Lehden toimitus: Antero Rasilainen, Anneli ja Kari Lähdesmäki, Ulla Latomäki, Erja ja Harri Kuhalampi, Liisa ja Valto Käkelä, Helena ja Pauli Ylikotila
Taitto: Virpi Tuominiemi
Painopaikka: Suomen Uusiokuori Oy, Somero

ISSN-L 1799-9731
ISSN 1799-9731 (painettu)
ISSN 1799-974X (verkkojulkaisu)

Elysanomat on Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry:n jäsenlehti.

ELYn toimisto:

PL 49, 43501 Karstula (Huom! Uusi osoite 16.1.2023 alkaen.)
p. 040 415 9416
Sähköposti: ely@evankeliset.net

Päätili:

K-S OP IBAN FI28 5114 0220 0343 69
Lakeuden POP IBAN FI26 4747 0010 1553 49

Rahankeräyslupa

Luvan saaja: Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry (2243354-4)
Luvan myöntäjä: Poliisihallitus
Luvan nro: RA/2021/1097
Myöntämisaikajako: 1.9.2021
Toimeenpano-aika: 1.9.2021, voimassa toistaiseksi
Toimeenpano-alue: Koko maa pois lukien Ahvenanmaa
Toimeenpanija: Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry

Varat käytetään lähetyksentillä Venäjällä, Virossa, Sambiassa ja Kongossa paikallisten kirkkojen työn tukemiseen (opetus, koulutus, musiikkityö, rakennusprojektit, diakoninen avustustoiminta, seminaarien järjestäminen). Varoja voidaan käyttää myös Pakistanissa kirkon rakennusprojektiin. Lisäksi varoja voidaan käyttää kotimaassa lähetystyön mahdollistamiseksi työntekijöiden palkkakulujen kattamiseen sekä lähetystyön järjestämisestä aiheutuvien muiden kulujen kattamiseen.

Kerättävät varat on tarkoitus käyttää samalla tai seuraavalla tilikaudella. Esim. joulukeräyksen tulot tilitetään tilinumero IBAN FI06 5114 0220 0380 63.

Kansikuvat,
Jukka Risikko, Jälkiä jäällä
Virpi Tuominiemi, Joulun keli

Uutinen

rauhan valtakunnasta

Vieläkö siellä Ukrainassa soditaan? Näin kysyi vastikään yhdeksänvuotias tyttäreni. Hän ei seuraa uutisia, koska me vanhemmat emme katso niitä lasten nähden. Uutiset ovat raakoja, miltei joka päivä kuulemme sanomia sodista. Tämän maailman synkin todellisuus on parempi olla lapsilta kielletty.

Esikoislastaan halusivat Joosef ja Mariakin suojella. Heillä uhka oli vielä suurempi. Kuningas Herodes halusi kaikki esikoiset päiviltä, tiedustelutieto kun kertoi kuninkaan syntyneen maailmaan. Sitä Herodes ei voinut sallia. Uutiset tavallisissa perheissä oli raakoja, julmia ja vailla minkäänlaisia inhimillisyyttä - sotilaat olivat saaneet käskyn surmata alle kaksivuotiaat poikalapset. Joosef ja Maria joutuivat tästä syystä lähtemään maanpakoon.

Samalla yllättävä ja poikkeava hyvä uutinen kantautui aivan tavallistenkin ihmisten korviin. Maailmaan on tänä päivänä syntynyt vapahtaja! Uutinen merkitsi toivon syttymistä. Vielä tilit tasattaisiin, paha saisi palkkansa, veren tahrimat saappaat poltettaisiin. Varovainen ilo hiipi sisimpään, rauha olisi sittenkin mahdollinen!

Mutta arki jatkui useimpien kohdalla entiseen tapaan. Uutiset olivat yhä huonoja. Tämän maailman valtiat olivat pyrkimyksissään armottomia, kaiken sen keskellä ihminen joutui vain luovimaan tietään eteenpäin. Meidänkin arkemme on yhä täynnä uusia haasteita joka päivä.

Mutta lapsi on syntynyt, poika on annettu. Hän kantaa valtaa harteillaan ja hänen nimensä on ihmeellinen neuvonantaja, kuninkaiden kuningas, rauhan ruhtinas. Pieni ihmislapsi, jolta tämän maailman pimeyttä ei salattu. Pieni ihmislapsi, jota kaksi tavallista vanhempaa rakasti, ja jonka kautta Jumalan rakkaus murtautui tähän maailmaan. Joka on voittaja sodassa pahuuden maitia vastaan.

Tätä hyvää uutista tämä maailma janoaa yhä kuulla. Se täytyy kertoa Ukrainaan ja Venäjän joka kolkkaan, se täytyy kuulua yhä Israelissa, niin kuin kaksi tuhatta vuotta sitten, niin juutalaisille kuin palestiinalaisille. Tämän uutisen kertominen on meidän lähetysjärjestömme tehtävä. Tämä uutinen ei ole lapsilta kielletty, kertokaa se eteenpäin omassa joulunvietossanne!

Väkevä Jumala on puuttunut historian kulkuun. Kaikki on hänen kädessään myös tänä jouluna, Herran vuonna 2023. Maailman arvokkain asia on laskettu meidän käsiimme. Se on maailmaa muuttava voima, ja näyttää siksi vaaralliselta tämän maailman valtiaille. Meille se merkitsee Jumalan voimaa. Rauha on loputon hänen valtakunnassaan.

Hyvää joulua!

Jani Latva-Nikkola
puheenjohtaja

Tämä joululehti on tarkoitettu tuomaan jouluiloa sinulle. Ja toivomme, että voisit myös laittaa tätä iloa eteenpäin. Siksi tässä alla on jätetty tilaa, sinun joulutervehdyksellesi ystävälle, naapurille, sukulaiselle. Laitetaan ilouutinen eteenpäin. Levollista ja siunattua Joulua Sinulle.

Rauhan rakentajana Puolustusvoimissa

Suomen puolustusvoimat ja Suomen ev.lut. kirkko saivat kuluvana vuonna uudeksi kenttäpiispakseen kaksinkertaisen tohtorin Pekka Asikaisen. Monikaan ei erityisemmin tunne piispaa, jonka ”hiippakuntana” on koko Suomen puolustuslaitos ja kuinka siinä tehtävässä toteutuu rauhan puolustaminen. Ohessa on kuvaus papin ja johtajan tiestä kenttäpiispan tehtävään ja työn sisällön oivallista avaamista.

Uskonnon opettajasta kenttäpiispaksi

Pekka Asikainen kertoo olevansa syntyisin Oulusta. Kenttäpiispan tehtävään hän siirtyi vuonna 2023 Oulun seurakuntayhtymän yhtymäjohtajan paikalta. Sitä aikaisemmin tri Asikainen työskenteli muun muassa Oulun Diakonissalaitoksen diakoniajohtajana, kirkkohallituksen apulaisjohtajana ja lyhyen ajan kirkkoherana Pudasjärvellä. Pisimmät työkaksot hän on toiminut Oulun hiippakunnan tuomiokapitulin notaarina ja kasvatuksesta vastaavana hiippakuntasihteerinä. Uransa hän aloitti uskonnon opettajana, johon sai pappisvihkimyksen vuonna 1997.

Diakoninen näkökulma, ja etenkin perheiden kysymyksissä, on ollut tri Pekka Asikaisen sydäntä lähellä. Se näkyy muun muassa siinä, että hän on toiminut oman viranhoitonsa ohessa presidentti Sauli Niinistön ja Hjallis Harkimon perustamassa Tukikummit-säätiön asiamiehenä vuosina 2013–2019. Säätiön tarkoituksena on mahdollistaa vähävaraisten perheiden lasten ja nuorten harrastustoimintaa. Säätiö lahjoittaa säännöllisesti kirkon diakonian kautta varoja tähän tarkoitukseen. Koska harrastukset ovat tärkeä väylä pitää lapset ja nuoret elämässä kiinni, niin Asikaisen mielestä seurakuntien diakoniatoiminta on saanut Tukikummit-toiminnassa käyttöönsä uuden diakonisen työkalun perheiden auttamiseksi. Jonkin verran säätiön varoista ohjautuu myös opintojen tukemiseen.

Koulutukseltaan Pekka Asikainen on filosofian tohtori ja teologian tohtori. Tutkimuksissaan hän on perehtynyt johtamisen teemoihin. Ensimmäisessä väitöskirjassaan hän arvioi vuonna 2010 kirkon johtamiskoulutusjärjestelmää ja vuonna 2020 hän väitteli Helsingin teologisessa tiedekunnassa pastoraalisesta johtamisesta. Myös päätyminen harkinnan jälkeen teologiseen tiedekuntaan oli osa hänen kokemaansa kutsumusta.

Suomen asia on aina ollut tri Asikaiselle sydämen asia. Hänen taustallaan on omakohtainen punninta upseerinurasta. Sitä ajatellen hänellä on myös vahva reserviläistoiminta. Sotilasarvoltaan hän on majuri ja kuuluu kenttäpiispana nyt myös kenraalikuntaan.

Asikaisten suvussa isänmaallisuus on näkynyt rakautena Suomea kohtaan. Se ei ole ollut mitään kiihkoilua, vaan arkeen sitoutunutta työtä ja rauhan rakentamista. Veteraaneja suvusta löytyy useita. Pari vuotta sitten hän sai olla siunaamassa 95-vuotiaan setänsä, joka oli ollut 18-vuotiaana Karjalan kannaksen torjuntataisteluissa. Sota jätti jälkensä suvun veteraaneihin ja sitä kautta myös minuun, luonnehti tri Asikainen viitekehystään.

Kenttäpiispana vastuussa monista tehtävistä

Tri Asikainen ei ollut mitenkään erityisesti ajatellut elämänsä juuri kenttäpiispana. Hän pikemminkin sanoo kokeneensa elämässään johdatusta, jonka nyt näkee ilmenevän näin. Kun kenttäpiispan virka tuli auki, hän laittoi hakupaperit sisään, sillä tehtävä puolustusvoimien laaja-alaisen ja monipuolisen hengellisen työn johtajana kiinnosti todella.

Kenttäpiispan tehtävänä on johtaa ja valvoa Puolustusvoimien hengellistä työtä, määrittää tri Asikainen jatkaen: Kenttäpiispa vastaa Puolustusvoimissa kirkollisesta työstä ja sen teologisista linjoista. Lisäksi kenttäpiispan tehtäviin kuuluvat alan valmiussuunnittelu, hengellisen ja henkisen tuen antaminen sekä yhteydenpito Suomessa toimiviin kirkkokuntiin ja uskonnollisiin yhteisöihin.

Tehtäviin kuuluva yhteydenpito eri kirkkokuntiin ja uskonnollisiin yhteisöihin tuo tehtävään ekumeenisen ja uskontovuoropuhelun mielenkiintoisen näkökulman. Vaikka tällä hetkellä suurin osa varusmiehistä ja vapaaehtoista palvelusta suorittavista naisista

tulee luterilaisen kirkon viitekehuksesta, tilanne on hiljalleen muuttumassa. Pekka Asikaisen mukaan sotilaspastoreita voidaan pitää myös uskonnonvapauden puolustajina.

Sotilaspastorit toimintakyvyn vahvistajina

Sotilaspappien tekemää työtä kenttäpiispa arvostaa suuresti ja pitää itselleen suurena kunniana astua tähän rivistöön. Puolustusvoimissa tarvitaan pappeja siinä missä lääkäreitä ja insinöörejä sekä muita erikoisosaajia, vakuuttaa kenttäpiispa Asikainen ja jatkaa: Kriisiaikoina uskonnolliset sekä elämän ja kuoleman suuret kysymykset jo tutkimustenkin mukaan korostuvat. Sotilaspappien tehtäviä hän luonnehtii seuraavalla tavalla:

Ensinnäkin sotilaspapit ovat rinnalla kulkijoita ja keskustelijana niin rauhan kuin sodan tilanteissa, olipa henkilöllä millainen uskonnollinen tai uskonnoton vakaumus tahansa.

Toiseksi sotilaspappi toimii yhtenä sotilaan toimintakyvystä huolehtivan tiimin jäsenenä. Toimintakykyä tarkastellaan psyykkisen, sosiaalisen, fyysisen ja eettisen ulottuvuuden näkökulmasta, tietää kenttäpiispa. Hänen mukaansa Professori Jarmo Toiskallio on todennut, että sotilaan toimintakyvyn perustan luo eettinen toimintakyky. Kenttäpiispan mukaan viimeaikaiset tapahtumat Ukrainassa osoittavat jälleen väitteen paikkansa pitävyyden. Sotilas tarvitsee kykyä arvioida toiminnan perusteita ja oikeutusta - sitä, mikä on oikein ja mikä väärin. Sotilaspapin vastuulla on ns. eettinen toimintakyky. Se merkitsee kykyä arvioida ja perustella omien ja muiden tekojen oikeutusta, kykyä tunnistaa omat arvot ja ammentaa niistä voimaa, kykyä toimia oikeudenmukaisesti sekä kykyä arvioida päätösten ja toimien seurausta ja nähdä niiden vaikutus oman ja joukon toimintaan, perustelee kenttäpiispa.

Kolmanneksi sotilaspapit työskentelevät joukko-osastojen ja varuskuntien verkostoissa, joista varusmiestoimikunnat ovat yksi tärkeimmistä yhteistyötoimijoista, tietää kenttäpiispa. Varusmiestoimikunnat tekevät tärkeää työtä varusmiesten ja erityisesti vapaaehtoista asepalvelusta suorittavien naisten hyväksi. Tässä mielessä pelaamme samassa joukkueessa tavoitteena varusmiesten kokonaisvaltaisen hyvinvoinnin vahvistaminen ja myös tässä on sotilaspapeilla tärkeä rooli.

Neljänneksi sotilaspapit ovat myös kaatuneiden huollon asiantuntijoita. Sodassa valitettavasti kuolee ihmisiä. Erityisesti silloin pappia tarvitaan taistelutoverin menettäneiden tukena sekä kaatuneiden huollon asiantuntijana.

Kaikkea tätä kirkolliseen alaan kuuluvaa kenttäpiispa johtaa Puolustusvoimissa yhdessä sotilaspappien kanssa, summaa tri Pekka Asikainen. Täytyy muistaa,

että viime sotien aikana Puolustusvoimissa palveli noin 500 sotilaspappia. Edelleenkin Puolustusvoimat perustuu reserviläisiin ja niin myös johtamani kirkollinen ala, sanoo kenttäpiispa ja lisää, että sotilaspappien kertausharjoituksia järjestetään nyt enemmän kuin aiemmin.

Kaiken tämän ohella ja merkittävän kirkollisen roolinsa takia kenttäpiispa toimii kirkolliskokouksen täysvaltaisena jäsenenä sekä läsnä- ja puheoikeudella piispainkokouksessa. Tri Asikaisen mielestä tämä linkki on tärkeä Luterilaisen kirkon ja Puolustusvoimien välisessä vuoropuhelussa.

Rauhan puolustajana maailmalla

Puolustusvoimat ovat jo nimensäkin perusteella puolustamista varten. Tarkoituksena on estää sota ja nostaa mahdollisen hyökkääjän kynnyksestä niin korkealle, että rauha säilyisi. Puolustusvoimat ovat tarvittaessa puolustamassa rauhaa ja suojaamassa erityisesti kaikkein heikoimmassa asemassa olevia kansalaisia. Maailmassa vallitsee valitettavasti sellaisia voimia, jotka eivät ole rauhan ja hyvän asialla. Sen vuoksi Pekka Asikainen pitää eettisesti arveluttavana laiminlyödä riittävää puolustusta.

Kenttäpiispan mielestä Jeesuksen antama rauhan tehtävä koskee kaikkia kristittyjä. Meidän jokaisen tehtävänä on rakentaa sovintoa ja rauhaa niin lähipiirissä kuin laajemminkin viitekehyksessä.

Kaiken tässä sanotun vuoksi minun on oikein helppoa sovittaa itseni tähän tehtävään, vakuutti kenttäpiispa Pekka Asikainen.

Tällä hetkellä suomalaisia työskentelee maailmalla rauhan- turvaamistehtävissä, kertoo kenttäpiispa jatkaen: Monet suomalaisista toimivat asiantuntijatehtävissä. Suurin joukko heistä on Libanonissa kriisinhallintaoperaatioissa. Joulupyhinäkin tätä tehtävää toteutetaan ja rauhaa valvotaan. Joukolla on aina oma suomalainen pappi mukana. Tänäkin jouluna todellista rauhansanomaa jouluevankeliumin muodossa siellä tukikohdan kirkossa luetaan. Ehkä *aistitaankin sitä enkelten viestiä: Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maan päällä rauha ihmisillä, joita Hän rakastaa!*

Uusi kenttäpiispa Pekka Asikainen siunattiin virkaansa Helsingin tuomiokirkossa 15.6.2023. Siunaamisen toimitti arkkipiispa Tapio Luoma, ja hänen avustajinaan toimivat piispa Mari Leppänen sekä Puolustusvoimien sotilaspapiston edustajat.

Oikeutettu sota

Kenttäpiispa pitää tärkeänä Suomen puolustamisessa liittymistä kirkon vanhoihin oikeudenmukaisen sodan periaatteisiin. Niiden tarkoituksena on ollut estää sota sekä hillitä niiden julmuuksia ja tuhoja:

- Ensiksi sodalla tulee olla oikeutettu syy. Puolustautuminen on välttämätöntä väistämättömän hyökkäyksen edessä. Ne, jotka tietävät sodasta eniten, toivovat sitä vähiten – tai ei lainkaan. Jos sotaan joudutaan, niin silloin on täytynyt käyttää loppuun poliittiset ja diplomaattiset keinot. Toisaalta kenttäpiispa näkee puolustuksellisuuden määrittelymisen käyneen aikaisempaa vaikeammaksi, koska sodassa on lisääntynyt tietynlainen säännöttömyys. Pakolaisvirtojen ohjailusta, kyberhyökkäyksistä, disinformaatiosta, nälästä ja ympäristötuhoista on tullut sodankäynnin välineitä. Propaganda vaikeuttaa sodan oikeudellisuuden arviointia.

- Toiseksi, sotaan tulee ryhtyä vain laillisen esivallan johdolla.

- Kolmanneksi, aseellisella puolustautumisella tulee olla oikea päämäärä eli rauhan palauttaminen ja vääryyden estäminen.

- Neljänneksi, oikea sodankäyntitapa kieltää tarpeettoman hävityksen, kärsimyksen aiheuttamisen ja verenvuodatuksen.

Kenttäpiispa näkee sodan suurimpana ajallisena onnettomuutena ja synnin seurauksena. Eettisestä näkökulmasta tarkasteltuna meillä on velvollisuus toimia kaikin voimin rauhan säilymistä puolesta. Kansainväliset yhteydet, viholliskuvien ja ennakkoluulojen poistaminen sekä aktiivinen poliittis-diplomaattinen toiminta lieventävät jännitteitä.

Rauhaa ei hänen mukaansa ylläpidetä vain varustautumalla. Toisaalta on tunnustettava, että maailmassa

on paljon pahuutta ja uskottavan puolustuskyvyn laiminlyöminen on vastoin yhteisöllistä vastuunkantamista.

Venäjän raakalaismaisen hyökkäyssodan tukeminen on vastenmielistä toimintaa. Se on kaiken kristillisen etiikan vastainen manööveri, jota en pysty hyväksymään, puuskahtaa kenttäpiispa lopuksi.

Kenttäpiispan rauhan sanoma

Kaikesta uutisoinnista huolimatta meillä ei ole mitään hätää. Niin yksilön kuin kansojenkin tulevaisuus on Kaikkivaltiaan Jumalan käsissä, vakuuttaa kenttäpiispa jatkaen: Joulupyhinä on hyvä laittaa sotauutiset vähemmälle, luoda hyvää ilmapiiriä läheisille ja ystäville sekä ennen kaikkea ammentaa sielulle virkistystä joulun sanomasta.

Se sanoma on siinä, että vapaus ja rauha on syntynyt Jeesuksessa meidän keskellemme. Hän syntyi, jotta Jumalan armo ja anteeksiantamus kumartuisi meidän ihmisten tasalle. Se on läsnä jo tässä hetkessä ja se suuntautuu tulevaisuuteen, ikuisuuteen saakka.

Kristus, jota myös Rauhanruhtinaaksi kutsutaan, tuo vapauden elämänluokkojen ja -vankiloitten keskelle. Hän lahjoittaa rauhan rauhattomuuden keskelle, levottomuuden keskelle. Hän tuo turvan turvattomuuden keskelle ja toivon toivottomuuden keskelle. Hän sanoo: *Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista, jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.*

Haastattelu: Kari Lähdesmäki

Kuvat: Puolustusvoimat

Rinnalla kulkeminen on minulle tärkeää

Aaro Eerola tuli Kaukajärven alueen lähiöpapiksi Vehkalahden seurakunnasta 1979. Työpesti Messukylän seurakunnassa kesti 30 vuotta eläkkeelle jäämiseen saakka. Tuttua eläkerovastia pyydetään edelleenkin hoitamaan kasteita, vihkimisiä, hautaan siunaamisia sekä puhetilaisuuksiin. Mieluisille musiikkiharrastuksille ja puutarhatöille myös toki aikaa löytyy.

Pappiskutsumus

- Kotonani kuunneltiin radiosta jumalanpalvelukset. Lauloin jo pienenä poikana liturgioita, kuten "Herra olkoon teidän kanssanne," Aaro kertoo. "Se oli Jumalan johdatusta!" Längelmäen mummo monesti totesi, Aaro lämmöllä muistelee. Lapsuudessa syntyi vakaa usko Jumalan johdatukseen. Kirjoitusten jälkeen olin metsäharjoittelijana. Tämä ei ollut minun alaani, Aaro kertoo.

Jo aiemmin lukion toisella luokalla Pälkäneen kristillisillä teinipäivillä hänelle oli syntynyt vakaumus lähteä opiskelemaan teologiseen tiedekuntaan.

Armeija-ajan aluksi osa miehistä halusi iltahartauden menevän pelleilyksi. Tuvan poikien kanssa sovittiin, ettei tämä käy. Saatiin oikeat iltahartaudet, joita Aaro oli pitämässä. Reserviupseerikoulun jälkeen kolmiviikkoinen varusmiespappikurssi Helsingissä pohjusti ja vahvisti opintojen alkua sekä papin uraa.

Opiskelu-aika hiukan venyi, mutta tärkeää oppimista oli koko ajan. - Välillä syntyi epäilyksiä, onko minusta tälle alalle. Matka Taize'en ja ystävystyminen siellä munkin kanssa antoi rohkaisua, että tämä on oikea suunta. Papin työssä saa olla kesken-eräisenä, kipuilevana, ja on silti työhön sopiva, Aaro puntaroi.

Perheestä

Tulevaan vaimoonsa **Pirkkoon** Aaro tutustui jo koulun penkillä vuonna 1964. Pirkko opiskeli kieliiä Tampereella, joten kirjeposti kulki ahkerasti. Kun Pirkko valmistui 1970, oli avioliiton aika. Perheen asuessa Vehkalahdella, syntyi **Pekka**. Tytär **Anni** näki päivänvalon kuukausi Kaukajärvelle tuloon jälkeen, ja kuopuksena oli vuorossa **Tommi**. Lapsenlapsia perheeseen on kertynyt kuusi. Kul-tahääpäivästä 8.8.2020 tuli suuren surun päivä. Avioliitto päättyi vaimon menehtymiseen miltei tun-

nilleen samaan aikaan kuin avioliitto oli solmittu.

- Pirkko oli hyvä vaimo ja sopiva papin emännäksi, kertoo Aaro. Hän ymmärsi kutsumukseni ja ajan käytön, tiesi työn ja tilaisuuksiin valmistautumisen vievän aikaa, ei ollut seurakunnalle mustasukkainen, antoi työrauhan. Minulla kauppareissut usein venyivät, kun jäin puheisiin ihmisten kanssa. Lähtiessäni kauppaan, Pirkko saattoi sanoa: 'Ruoka on pian valmista, ethän viivy kauan,' Aaro kaiholla muistelee.

Lähiöpappina Messukylän seurakunnassa

- Rinnalla kulkeminen on ollut minulle tärkeää, seurakunnan keskellä asuva pappi toteaa.

Kaukajärvelle vuonna 1973 valmistunut seurakuntatalo oli lähiöseurakunnan sydän ja koti. Siellä oli tilaa tapahtumille ja kaiken ikäisten toiminnoille. Vanhukset, vaunujengit, partio ja aikuiset kokoontuivat, kaikille löytyi tilaa.

- Jumalakuvasani olennainen osa on tuhlaajapojan isä, joka armahtaa lastansa. Virsi 509 on minulle rakas ja tärkeä. *"Herra, elämäni valvo, etten harhaan vaeltaisi täällä ohi ihmisten. Herra, auta aina, etten ketään paina, etten toisten taakkaa suuremmaksi tee. Sydäntäni ohjaa, anna minun, Herra, armossasi kasvaa, olla ihminen"*, Aaro tilittää ja jatkaa: Tavallinen ihminen on turvallisesti Herran varassa eikä kenenkään yläpuolella. Hän saa kasvaa Jumalan lapsena, armahdettuna. Sana ruokkii ja vaikuttaa omatuntoomme ja ratkaisuihimme. Kaiken mitä teemme, teemme kuin Jumalalle, niin hyvin kuin osaamme, rehellisesti ja oikein. Jeesuksella on aina armoa armon päälle, totuuden pohjalta, kuten kertomuksessa syntisestä naisesta Johanneksen evankeliumissa kerrotaan. Jeesuksessa asuu armo ja totuus. Totuus tekee kipeää, mutta samalla vapauttaa meidät.

- Kaukajärven pappina, vuonna 1986 sain kutsun tulla tehdaspapiksi Tamfeltiin. Olin siellä aluksi kaksi ja puoli kuukautta yhteen menoon ja sen jälkeen yhden päivän viikosta. Tein tehtaan eri osastoilla töitä työntekijöiden kanssa. Aluksi jotkut kyselivät, mitä pappi täällä tekee. Pappi löysi paikkansa miesten ja naisten joukossa, sai hyviä ystäviä. Käytiin tärkeitä keskusteluja. En kokenut olevani poissa seurakunnastani näinä päivinä, vaan nimenomaan seurakunnan keskellä. Aina työsaliin tullessani tein ristinmerkin, tämä on kirkkoni tänään. Työ Tamfeltillä jatkui vuoteen 2008 saakka, välillä oli taukoa, mutta sitten pyydettiin taas uudestaan. Näin Aaro Eerola kuvailee erilaisempaa työjaksoaan.

Kaukajärven seurakuntatalon purkamispäätös on ollut syvä surun aihe viimeiset vuodet. Kirkon risti kutsui ja muistutti väkeä mäen päällä.

- Kävin vielä tyhjässä talossa harjoittelemassa baritonitorven soittoa ja kuivailin katon vuotoja. Tosi surkeaa oli nähdä talon rapistuvan, Aaro suree. Moni alueen asukas on itkenyt talon kohtaloa. Naapurin pappa seisoi mäen alla katsellen talon ristiä ja kysyi, tiedätkö miksi olen tässä? Kertomansa mukaan aina, kun tulee oikein vaikeaa, tämä on hänen rukouspaikkansa.

Papin joulu

Ensimmäinen joulu Tampereella oli lastattu täyteen tehtäviä. Nuori pappi pantiin lujille. Vaimon kanssa yhteiseen joulupöytään päästiin jouluyönä klo 02.00. Jouluaatto ja -aamu ovat papin ammatissa juhliä, joissa perhe saa odottaa isää kotiin.

- Musiikki ja laulaminen on aina ollut minulle tärkeää, myös olennainen osa joulun sanomaa ja tunnelmaa. Jouluvirret ja oratoriot tuovat jouluun pyhyden tunnelman. Näin rovasti Aaro Eerola kokee.

Aaro Eerola kertoo vaikuttavasta joulukokemuksestaan:

- Olin Miehikkälässä kirkkoherran sijaisena. Rajakomppanian päällikkö haki aina joulumielen käymällä rajavartijoiden luona. Päällikkö kysyi, haluanko tulla mukaan. Hiihimme rajamiesvarusteissa kohden Virolahtea. Nousimme harjulle. Näkymät ja Raamatun sana valtasivat mielen: ... *Ja sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa... minä ilmoitan teille suuren ilon. Teille on tänään syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra Daavidin kaupungissa...* Alhaalla oli vuolas virta ja sen suvanto. Rannalla muutama rajamies istui nuotiolla. Laskettiin harjulta alas. Sauna oli lämmin. Elävä vertailukohta työtään tekevien rajamiesten ja evankeliumin paimenten välille mielessäni syntyi. Alhaalle, maan hiljaisille, kaikelle kansalle, keskelle työtä ja vaivaa Vapahtajan syntymä ilmoitettiin. Siniset ja punaiset rajapaalut eivät rajaa Vapahtajan merkitystä: *sinun ja minun edestämme.*

Olisipa saanut välitetyksi sen hehkun, millä Aaro vivahteikkaasti ja elävästi kertoi elämyksellisestä joulustaan vuonna 1978!

Muistelua kuuntelemassa
Juhani Kärkkäinen sekä
Liisa ja Valto Käkälä

Elyn 16-vuotisjuhla, kevätkokous ja seminaari

13.-14.4.2024

Tampereella

Lisätietoa myöhemmin www.evangeliset.net
sekä alkuvuoden 2024 Elysanomista.

**Evangeliset kesäjuhlat
Haminassa 7.-9.6.2024**

*Joulurauhaa ja
Jumalan siunausta
vuodelle 2024*

Armoa ja iloa ihmisille
Evangelinen lähetysyhdistys – ELY ry

Kristuksen yhteydessä löydämme rauhan

Teksti: Harri Kihalampi

Kun Jeesus oli syntynyt Betlehemissä, laumaansa kaitseville paimenille ilmestyi enkeleitä ilmoittamaan rauhaa koko maailmalle. Siitä lähtien ajatus rauhasta on liittynyt jouluun ja sen sanomaan. Kaikkien tuntema perinteinen Turun joulurauhan julistus perustuu keskiajalta periytyvään lakiin, joka määrää 20 päivää kestäväen rauhan joulun tienoolle. Joulua kehoitetaan "asianmukaisella hartaudella viettämään".

Ulkoiset olosuhteet ovat edellytyksenä sille, että myös mieli voi rauhoitua ja tyynet ja levolliset tunteet nousta vallitseviksi. Kaupunkien liikenne hiljenee, kun joulurauhan julistus on kuunneltu, ja samalla monissa kodeissa tunnelmaa sävyttää leppoisa yhdessäolo. Vaikka maailma on maallistunut, silti yleisenä tavoitteena on luoda edellytykset rauhalliselle joulun vietolle.

Kokonaisvaltainen rauha

Vaikka ajatus rauhasta liittyykin erottamattomasti jouluun, on se merkittävästi laajempi käsite. Rauha on vastakohta sodalle ja rauhattomuudelle. Rauha määrittelee kansojen ja ihmisryhmien välisiä suhteita ja luo niille rakentavan perustan. Juuri näinä aikoina meidän on vaikeaa puhua rauhasta, kun sota riehuu omassa maanosassamme. Vihollisuuksien eliminointi on edellytyksenä turvalliselle ja tuottavalle elämälle yhteiskuntien välillä ja niiden sisällä.

Eräs keskeinen joulunajan teksti Jesajan kirjasta ennustaa, että maailmaan syntyisi lapsi, joka toisi hujennuksen vaivojen keskellä eläville (Jes. 9:1–6). Tuo luvattu lapsi olisi Rauhanruhtinas, joka päättää kaikki vihollisuudet ja lopulta vakiinnuttaa ikuisen rauhan-tilan. Apostoli Paavalin mukaan Jeesus Kristus "on meidän rauhamme", joka elämällään, kuolemallaan ja ylösnousemisellaan hajottaa kaiken vihollisuuden erilaisten ihmisryhmien väliltä. Ja mikä tärkeintä, hänen ristinkuolemansa merkitsee lopullista sovintoa ja rauhaa Jumalan ja ihmiskunnan välillä (Ef. 2:14, 16).

Avaamalla eteemme näköaloja turvassa olemisesta, sovinnosta ja toivosta Jumala haluaa vahvistaa sisäistä kokemustamme rauhasta ja sopusoinnusta. Silti mielen tyyntymiseksi tarvitaan muutakin kuin vain vakuutus universaalista ristiriitojen ratkaisemis-

ta. Levottomuus, epävarmuus ja pelko kaappavat kovin helposti tunne-elämämme hallintaansa, ehkä ei aina pysyvästi, mutta jokaiseen päiväämme sisältyy hetkiä, jolloin sisäinen tyyneys on tipotiessään. Monen ihmisen mieltä rassaa jatkuva rauhattomuus tai ahdistuneisuus.

On selvää, että taloudelliset huolet tai ristiriidat ihmissuhteissa hämmentävät tunteitamme ja horjuttavat perusturvallisuuttamme - samalla kun jossakin olemuksemme perusrakenteita kannattelee luottamus Jumalan tarjoamaan lupaukseen horjumattomasta rauhasta Kristuksen yhteydessä.

Se joulurauhan julistus, joka vuosittain luetaan Turun Brinkkalan talon parvekkeelta, viittaa joulurauhaan kokonaisvaltaisena kokemuksena: Kristuksen kuo-

lema on tuonut rauhan ihmisten ja Jumalan välille, mutta rauhan tulee toteutua myös yhteisön keskellä. Julistuksen vanha teksti kutsuu avautumaan sille rauhan kokemukselle, joka perustuu historiassa tapahtuneille Jumalan pelastusteeoille, mutta se velvoittaa samalla jokaista rakentamaan sellaisia olosuhteita, joissa rauha kaikkien kesken voi toteutua.

Mielenrauhan haaste

Sisäisen rauhan käsitettä on hankala hahmottaa, koska sille ei ole sen paremmin selvää kuvausta kuin yksiselitteistä määrittelyä. Edes hengellisyyttä käsittelevä tutkimuskirjallisuus ei juuri käsittele omakohtaista sydämen rauhan kokemusta. Uskonnollisessa puheessa siihen kuitenkin viitataan varsin usein. Käyttötilanne tai asiayhteys tarjoaa yleensä mahdollisuuden ymmärtää, mitä rauhalla kulloinkin tarkoitetaan. Tässä yhteydessä tuskin tarvitsee yksityiskohtaisesti määritellä sellaisia sanoja kuin sydän, mieli, sielu tai henki, koska ne kaikki viittaavat sisäiseen maailmaan ja olemuksemme ytimeen. Tasapainoisen ja hyvän elämän lähtökohdat ovat juuri siellä.

Joitakin keskeisiä sisäisen rauhan piirteitä voidaan kuitenkin ottaa tarkasteluun.

Mielenrauhan käsitteen juuret johtavat muinaiseen stoalaiseen ajatteluun. Siinä mielenrauha tarkoitti tasapainoista olotilaa, jossa irtaudutaan aineellisesta maailmasta ja jakamaton huomio on aineettomassa, siis ajatuksissa ja niiden miettimisessä. Tarjolla on ollut lukemattomia tekniikoita, joiden avulla pyritään sulkemaan mielestä kaikki häiritsevää ja vakiinnuttamaan sekä tunteet että muu tietoisuus.

Mielen sisällä tapahtuvien harjoitusten lisäksi moni on saanut mielenrauhaan tukea ulkoisista tekijöistä, kuten aistien välityksellä tulevista virikkeistä. Veden pulputuksen ääni purossa tai elävän tulen katselu rauhoittaa ja tynnyttää useimpia meistä. Kyntti-

löitten liekit hämyisessä kirkossa luovat tunnelman, joka auttaa hiljentymään olennaisten asioiden äärelle. Astuessamme sisälle majesteettiseen katedraaliin tulemme temmatuiksi sellaiseen ilmapiiriin, jossa arkipäivän haasteet ja huolet jäävät helpommin taka-alalle kuin työpaikalla tai liikenteen keskellä. Myös eri taidemuotojen kautta monet pystyvät tavoittamaan sellaista, joka siirtää huomion pois mielen tasapainoa rikkovista häiriötekijöistä.

Voidaan perustellusti väittää, että rukouksessa ja kristillisessä syvämietiskelyssä on kysymys samasta asiasta. Lähtökohdana on ajatus, että ihmisen on valmisteltava sisäinen maailmansa niin, että Jumala voi antaa hänelle rauhansa. Kyse on määrätietoisesta näkökulman vaihtamisesta: mieli pyritään keskittämään sellaisiin ajatuksiin, jotka tuovat iloa ja tarjoavat toivoa. Kun huomio kiinnitetään vaikkapa Jumalan lupauksen muisteleminen, vahvistuu vakuumus huolenpidosta ja turvassa olemisesta.

Täyttä sisäistä rauhaa ei kuitenkaan tavoiteta rauhoittelemalla mieltä sen paremmin kuin millään muullakaan mielenhallinnan tekniikalla. Kirkkoisä Augustinus ilmaisi olennaisen sanoessaan *Tunnustusten* alussa: *“... levoton on sydämemme, kunnes se Sinussa löytää levon.”*

Kysymys ei siis ole vain tunne-elämään kohdistuvasta eheytyemisprosessista. Rauha löydetään Kristuksessa. Yhteys häneen on päättymättömän rauhan lähde!

Omantunnon rauha

Tunnistamme kuinka mieltämme usein kaihertavat epämääräisenä sykkyränä omantunnon syytökset, mutta joskus koemme todellista voimattomuutta ja jopa toivottomuutta syyllisyyden taakan alla. Kieppumme jossakin tuomion ja armahduksen välisessä harmaassa, tutkimattomassa erämaassa. Omantuntonne saattaa olla kiivas muistuttamaan synneistämme ja heikkoudestamme kiusausten edessä.

Joskus sisällämme jyskyttävä, syyttävä ääni on kohutuon. Tunneimme syyllisyyttä, jolle ei ole todellista syytä. Aina järkeemme vetoavat perustelutkaan eivät vaienna syyllisyydentunteita. Olemme vakuuttuneita Jumalan armon ehdottomuudesta, ja tiedämme Jeesuksen sovittaneen kuolemallaan kaikki syntimme. Kuitenkaan edes Jumalan sana tai sakramentit eivät aina lahjoita pysyvää rauhaa tietoisuuteemme ja vaienna omantunnon syytöksiä. Vaikka tietäisimme saaneemme kaikki pahat tekemme anteeksi, saattaa vahva käsityksemme omasta riittämättömyydestä tehdä meidät levottomiksi. Vaikka omaatuntoa ei vaivaisi syyllisyys tehdyistä virheistä, tiedämme, ettemme ole tehneet sitä hyvää, mihin Jumala on meitä kutsunut.

Armon evankeliumin tarkoituksena ei ole muuttaa olemustamme niin perusteellisesti, että rikkomaton rauha vallitsisi sisimmässämme halki elämämme. Uudelleen ja uudelleen Jumala kuitenkin vakuuttaa rauhottomalle sydämellemme ehdotonta rakkauttaan ja loputonta hyvyyttään. Millainen tunteitten ristiaalokko mahtaakaan rai-vota sisällämme, Kristuksen yhteydessä löydämme jälleen levon ja rauhan.

Taivaan rauha

Jesajan kirjasta löytyy Jumalan antama lupaus Herran päivästä, joka koittaa aikojen lopulla. Silloin Jumala itse tulee asumaan kansansa keskelle (Jes.2:6-22). Profetaan kuvaus Herran päivästä paljastaa, kuinka Jumalan viholliset joutuvat tuolloin tuomiolle, mutta sama päivä merkitsee Hänen omilleen pelastusta. Myös Sakarja puhuu tulevasta päivästä välittäessään toivoa ja lohtua ahdingossa elävälle Jumalan kansalle. *”Silloin – sanoo Herra Sebaot – te saatte elää rauhassa, te kutsutte ystäviänne viiniköynnöksen ja viikunapuun alle.”* Sak.3:10

Myös Ilmestyskirjan kuvaus uudesta maasta kääntää rauhaa kaipaavien kristittyjen huomion tulevaa kohti (Ilm.21:1–8). Ikuisuudessa ei ole enää kyynelitä, eikä min-käänlaista mielihäpä horjuttamassa kaikkialle ulottuvaa harmoniaa. Silloin Kristus asuu omiensa keskellä. Kaikki ristiriidat ja niiden aiheuttajat on lopullisesti poistettu Jumalan lasten elämästä.

Oiva Hujanen

**Elyn palveluksessa
1.11.2023 alkaen**

Mitä työsi sisältää?

Viron kirkossa: Tallinnan rovastikunta ja Viron kirkko antoi kutsun minulle tukeakseni seurakuntien kasvua erityisesti papiston ja työntekijöiden hengellisenä mentorina.

Työ tapahtuu papiston ja seurakuntaneuvostojen kanssa tavoitteena luoda lisää elinvoimaisuutta seurakuntiin. Seurakuntalaisten vapaaehtoistoimintojen lisääminen voi helpottaa papiston työtaakkaa. Hengelliset tehtävät versovat seurakuntalaisten kokemuksesta, että Jumala on todellinen ja yhtä vaikuttava kuin alkukirkossa. Koko Viron kirkon tilanne entisen Neuvostoliiton jälkitilassa on varsin haastava, kun teoreettinen materialismi vaihtui käytännölliseen materialismiin.

Kotimaassa: Työhöni kuuluu lähetykskasvatus lähinnä Etelä-Suomen seurakunnissa. Järjestämme erilaisia tilaisuuksia ja toteutamme niitä yhdessä seurakuntien kanssa.

Evangelisen lähetyshdistyksen työ Etelä-Suomessa tarvitsee koordinaatiota ja suomalaisia kristittyjä yhteiseen toimintaan. Tarjoamme monenlaisia vapaaehtoistehtäviä. Kannan huolta, että Evankelinen lähetyshdistys voisi saada mukaan nuorempaa sukupolvea, ja että voisimme yhdessä pitää esillä armon evankeliumia.

Mistä tulet, Oiva?

Koen saaneeni kutsumuksen papiksi jo lukioaikana Jumalan puhuttelussa. Minut vihittiin papiksi 31.5.1987. Siitä alkaen olen toiminut pappina eri tehtävissä.

Olen ollut Suomen Lähetysseuran palveluksessa, Töölön seurakunnassa, Avoimen Raamatukoulun opettajana, Inkerin luterilaisen kirkon palveluksessa joulukuusta 1992 huhtikuuhun 2001, josta Kontupohjan seurakunnan vaaleilla valittuna kirkkoherrana 1.1.1995 alkaen.

Sain kutsun Kanta-Espoon seurakuntapastoriksi 18.4.2001 ja kesäkuussa 2005 Espoon tuomiokirkkoseurakunnan aluekapalaiseksi.

Hengellinen työ on kutsumukseni. Erityisesti rukoileminen ja seurakuntalaisten kanssa yhdessä toteutetut tilaisuudet ovat tuottaneet iloa kaikkina vuosikymmeninä!

Mistä pidät? Pidän laulamisesta, liikunnasta, kalastuksesta ja metsästyksestä. Raamatun sanoma ja ihmisten kohtaaminen on kirjoitettu sisimpääni. Kun näen Jeesuksen ja Pyhän Hengen tekevän työtään meissä, se on erityinen ilon aihe.

Lempi raamatunkohtani on Room.8:28: *”Me tiedämme, että kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa ja jotka hän on suunnitelmansa mukaisesti kutsunut omikseen.”*

Joulu on lahjojen antamisen aikaa

Kristinuskon Jumalan luonne on lahjoittaa ja tehdä hyvää

Jos kuka, niin alkukirkon kristityt tiesivät, mitä menneen taakseen jättäminen merkitsi. He olivat saaneet uuden elämän menneen tilalle. Kun Jeesus oli antanut kaiken anteeksi, syntyi massaliike Välimeren maissa ensimmäisillä vuosisadoilla Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen. Siksi Jeesuksen syntymäpäivän merkiksi alettiin antaa pyyteettömiä joululahjoja.

Joululahjojen antaminen merkitsee syvimmissä merkityksessään Jumalan kiittämistä pelastuksen lahjasta Jeesuksessa. Itämaan viisaat miehet itse tietämättään vaikuttivat lahjoillaan ja Jumalan Pojan kumartamisellaan maailmanhistoriaan (Matt.2). Nykyisin annamme lahjat ikuisen elämän saamisen ilosta. Uuden testamentin läpi lukeminen kuvaa nykyihmisellekin taivaallisen koko ihmiskunnan kosketuksen. Siitä pääsivät osallisiksi vaikeuksissa olleet, lakiuskonnollisuuden ahdistavuudesta pelastuneet uudet kristityt. Syntyi luonnollinen halu kertoa tämä viesti toisillekin. Siinä oli kylvetty samalla siemen kristittyjen vainoille. Kristittyillä oli jotain enemmän kuin niillä, jotka vielä olivat karman lain ja ahdistuksen alaisia. Synti kyykytti kansaa – jo silloin.

Ajattelen, mitä hyvää voisimme tänä vuonna antaa joululahjaksi Evankeliselle lähetysyhdistykselle, Armon julistamisen yhteisöllemme?

Uusi jäsen Elylle joka vuosi!

Yksi parhaista joululahjoistasi Evankeliselle lähetysyhdistykselle voisi olla hankkia yksi uusi jäsen, joka vuosi! Jos jokainen jä-

sen hankkii yhden uuden jäsenen joka vuosi, myös hiljattain jäseneksi liittyneet, jäsenmäärämme alkaa kasvaa eksponentiaalisesti. Kaiken ikäiset ovat tärkeitä jäseniä, mutta aina parempi, jos uusi jäsen olisi sinua itseäsi sukupolven tai kaksi nuorempi. Ajattelin minäkin pitää tarjolla jäsenyyttä lähisuvulleni ja ystäväilleni. Kun saat Elysanomat postissa, älä laita sitä jätöpaperiin tai käytä uunin sytykkeenä, sillä sitä varten halkojen joukosta löytynee tuohta, vaan anna Elysanomat jollekin ystävällesi, jolloin saman lehden voi lukea 2-10 henkeä ennen kuin se alkaa olla loppuun rypistynyt. Laita hyvä kiertämään lehden muodossa.

Me vanhenemme

Evankelinen, iloinen usko on siirtynyt tähän asti sukupolvelta seuraavalle äidinmaidossa. Lapsille on laulettu Siionin kanteleen lauluja ja virsikirjan virsiä. On opetettu iltarukous, jossa on saanut tuttuja ja turvallisten lauseiden ohessa sopertaa Jumalalle myös ne elämän kipeimmät asiat. Nekin, joita ei uskalla kaikkien kanssa käsitellä. Ehkä joulun aika on sopiva puhua omille lapsille ja lastenlapsille

myös siitä näkökulmasta, minkä toivon olevan hengellinen perintöni jälkipolville.

Usko versoo haudan partaalta

Hautajaisissa olemme auki kristilliselle sanomalle ja jälleennäkemisen toivolle Taivaan kodissa. Nuorempi sukupolvi ei yleensä tohdi ottaa vanhemman sukupolven kuolemaa tai hautajaistoiveita puheeksi. Siksi puheeksi ottaminen on vanhemman sukupolven tehtävä. Harvoin nuorempi sukupolvi kieltäytyy keskustelemasta, sillä tiedämme, että *”vuosiemme määrä on 70 tai 80, jos voimamme kestää.”* Ps.90:10 On oikein esittää toiveita jälkipolville liittyen hautaan siunaamiseen, hautapaikkaan jne. Halutesasi voit toivoa, että siunaamisen toimittaisi Evankelisen lähetysyhdistyksen pappi. Keskustelussa tarjoutuu myös mahdollisuus toivoa, että kukkien laskuun mentäisiin yksittäisillä ruusuilla. Muistotilaisuudessa voitaisiin kertoa Elyn työstä Suomessa ja ulkomailla. Kukkavihon hinnalla voisi muistaa Evankelisen lähetysyhdistyksen kukkarahastoa, jonka tuotto käytetään lähetystyöhön tai yhdistyksen hallituksen määrittelemällä tavalla.

Sekä Inkerin että Viron luterilainen kirkko versovat "haudan partaalta". Tästä kai on kyse useammassa hengellisessä liikkeessä Suomessakin. Nuori sukupolvi ottaa tehtävät vastaan evankelisen uskon siirtäjänä taas seuraavalle sukupolvelle.

Testamentin laatiminen Evankeliselle lähetysyhdistykselle

Kun olen katsellut Elyn tilaisuuksiin osallistuvien Ystävien kasvoja, näen paljon pitkän elämäkokemuksen mukanaan tuomaa viisautta, ja jo hii-puvaa terveyttä. Oma jälkisäädöksemme voi olla aito tunnustus sille hengelliselle kodille, joka on ravinnut meitä pitkän ikämme aikana. Testamenttien kautta on mahdollista lahjoittaa Elyn työhön varallisuutta niin, että yhdistyksemme talous pysyy kunnossa pitkässä juoksussa. Vaikka sinulla olisi omia perillisiä, voit esimerkiksi määritellä, että lahjoitat jäämistöstäsi sopivaksi katsomasi prosentti- tai euromäärän Evankeliselle lähetysyhdistykselle. Lapsettomalle testamentin tekeminen on varsin luonnollista, mutta myös lapsia ja lastenlapsia saaneilla on usein mahdollista lahjoittaa testamentilla, ja silti perintöä riittää lapsillesikin.

Merkityksellinen ja merkittävä Ely

Olin Itä-Karjalassa Inkerin luterilaisen kirkon pappina 8 vuotta 1992-2001. Siellä tämä oli konkreettia. Jokaisessa muistotilaisuudessa, johon pappi oli kutsuttuna mukaan, puhuttiin hengellisen kodin merkityksestä. Jos meillä on maallinen koti, niin on tärkeää, että meillä on myös hengellinen koti. Jokaisesta muistotilaisuudesta tuli kaste- ja rippikouluihin keskimäärin 1-2 henkeä. Nuoret haluavat tietää, mikä on isien usko. Se on vuositu-
hantinen, synnistä vapauttava apostolil-
sel-
le laskettu uskomme!

Jos joulustamme on tehty kaupallinen juhla, ai-noastaan inhimillinen sukulaisten kanssa vietet-
tävä lyhyehkö loma-aika, nuori sukupolvemme kadottaa hengellisten asioiden ajattelukyvyyn. Joulun aika on vuoden siunatuin juhla juuri siksi, että kodeissa soivat myös hengelliset joululaulut. Näkymättömän Jumalan näkyvän toiminnan näkyvässä maailmassamme liittäminen keskusteluihimme jälkipovien kanssa voi kantaa lapsiamme ja lastemme lapsia sanomaltaan sellaiseen joulun viettoon kuin meillä oli lapsena. Tradition ja kristilisen uskon siirtäminen jälkipolville on varmastikin se kaikkein tärkein ja paras joululahja, jonka voit perheellesi antaa. Lapset muistavat vanhempiensa aattoillan puheet aikuisuuteen asti. Rakas Jumalamme siunatkoon joulun viettosi!

Teksti ja kuvat: Oiva Hujanen

Rukoilemme rauhaa Israeliin ja Ukrainaan. Oiva on lähdössä vetämään ryhmämatkaa keväiseen Israeliin 20.-28.3.2024. Kinneret Tours uskoo, että konflikti on jo ohi tuohon mennessä. Jos olet kiinnostunut matkasta, ota yhteyttä **Oivaan p. 040 526 9096.**

Joulukeräys

Elyn joulukeräyksen teema vuonna 2023 on, että julistamme, koulutamme ja varustamme. Tänä vuonna joulukeräys kohdennetaan erityisesti tähän työhön, niin kotimaassa kuin lähetyskohteissamme. Elyn lähetystyöntekijät toimivat juuri näissä tehtävissä, työmme ytimessä on sanoma ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Vapahtajastamme. Haluamme olla yhteistyökirkkojemme tukena ja apuna. Aina ei ole mahdollista tai edes viisasta lähettää työntekijää Suomesta, jos voimme olla tukemassa paikallisia työntekijöitä ja siksi joulukeräyksellä muistamme myös kansallisia työntekijöitämme ja stipendiaattejamme, jotka meidän lahjamme avulla voivat palvella oman kansansa keskuudessa.

Kiitos, kun rukoilet ja muistat. Kiitos, kun lahjoitat. *"Kunnian Herraa palvelkaa, kaikille siunaukseksi, armoa vieden avaraa, ihmisten vapauksiksi. Riemu on suuri taivaassa, tuhlaajalasten kotona, aina kun syntinen kääntyy."*

Virsi 434:1

Voit tehdä lahjoituksen oheisella pankkisiirtolomakkeella, **tili IBAN FI06 5114 0220 0380 63, viestiksi joulukeräys sekä oma seurakuntasi.** (Jos et ole ELYn jäsen ja lahjoitat yli 50 €, laita myös oma nimesi ja osoitteesi lahjan lähettämistä varten.)

MobilePayn lahjoitusnumero on 12374 tai voit antaa tukesi yhdistyksen kotisivujen kautta: www.evangeliset.net/lahjoita.

Joulun iloa sinulle, kiitos lahjasta, Jumala sinua siunatkoon.

Rahankeräyslupatiedot s. 2.

Kuva: Mauno Parviainen

Kuva: Antero Rasilainen

Kuva: Hannu Kivisaari

Kuva: Mannermaat

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI06 5114 0220 0380 63	BIC OKOYFIHH	
Saaja Mottagare	Evangelinen lähetisyhdistys - ELY ry PL 49 43501 Karstula	Kannatuskohde: Joulukeräys Oma seurakunta:	
Maksaja Betalar			
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tilitä n:o Från konto nr		Eräpäivä Förf. dag	Euro

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella. Betalningen förmedlas till mottagaren endast i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren angivit.

Joulun tunnelmia ja lähetystyötä

Kyselimme muutamilta ELY:n yhteistyö-seurakuntien lähetystyöstä vastaavilta työntekijöiltä heidän ajatuksiaan ja kokemuksiaan joulusta. Kaikki vastasivat samoihin kysymyksiin, joiden pohjalta lukijakin voi miettiä joulun roolia elämässään.

1. Mitä muistat lapsuutesi jouluista?
2. Millaisia perinteitä omaan ja perheesi jouluun nyt kuuluu?
3. Miten kuvailisit joulun hengellistä merkitystä itsellesi?
4. Miten lähetystyö näkyy ja vaikuttaa seurakuntasi joulunajan toiminnassa?

Aila Asikainen Juvan seurakunnan lähetys sihteeri

1. Lapsuuden jouluissa toistui aina sama perinne: serkkujen perhe tuli meille joulupäivänä syömään ja me menimme heille syömään Tapaninpäivänä. Se on jäänyt kaikkein mukavimpana asiana mieleen.
2. Meillä taitaa ainoa pysyvä perinne olla se, että kinkku paistetaan aaton vastaisena yönä leivinuunissa ja aattoamuna on lämmintä joulukinkkua aamupalaksi. Mikään muu asia ei mene vuodesta toiseen samalla perinteellä.
3. Joulun on minulle ensisijaisesti Jeesuksen syntymän juhla. En kaipaa joulussa kaikkea hössötystä ja ostamista. Hengellinen sisältö riittäisi.
4. Joulun alla meillä on myyjäisiä ja puurojuhlia lähetystyön hyväksi. Kauneimmat Joululaulut ovat lähetystyön tilaisuuksia ja osassa jumalanpalveluksissa ja hartauksissa kerätään kolehti lähetystyölle. Joulun alla keräämme myös tavaralahjoja eri lähetystyön kohteisiin. Muistamme omia nimikkolähettejä joulutervehdyksillä ja vapaaehtoisia myös. Myös loppiaisena meillä on perinteisesti ollut lähetystyön juhla.

Tiina Rankinen Lapuan seurakunnan lähetys sihteeri

1. Lapsuuteni jouluista muistan, kuinka jouluaattoamuna koristeltiin isän kanssa kuusi ja katsottiin joulurauhan julistus ja Lumiukko-ohjelma televisiosta. Äiti teki itse monenlaista jouluruokaa. Joulupukki kävi illalla ja jännitys oli kova koko päivän.
2. Joulun odotus alkaa 1.adventtisunnuntaina ja se alkaa lapseni kanssa joulukuusen koristelulla. Siitä loistosta saamme nauttia pitkän ajan. Aattona televisiosta katsotaan samat mitä lapsuudessanikin. Leivon ja tehdään piparkakkutalo, muuten jouluruoka tulee vähemmällä vaivalla ja tohinalla kuin lapsuudessani.
3. Poika on annettu meille, hän on rauhan ruhtinas. Valoa, levollisuutta. Tätä ilosanomaa saan kertoa marras-joulukuussa leireillä, päivänavauksissa, tapahtumissa ja se vahvistaa itseänikin.
4. Muutamana vuonna seurakunta on järjestänyt joulutorin, jossa lähetystyöllä on oma koju. Siellä myydään pitkin vuotta käsityöpajassa tehtyjä tuotteita lähetystyön hyväksi sekä leivonnaisia ja arpoja. Kauneimpia joululauluja lauletaan Lapualla eri kirkoissa ja kylillä.

Mikko Alava

Loviisan Agricolan suomalaisen seurakunnan kirkkoherra

1. Lapsuudenkotini ei ollut uskonnollinen. Vanhempani eivät kuuluneet kirkkoon. Meillä toki vietettiin joulua, niin miltei kaikissa suomalaisissa kodeissa tuohon aikaan, mutta uskonnollinen juhla se ei oikeastaan ollut. Muistan lapsuuden jouluisia joulukuusen hakureissut, isovanhempien vierailut, runsaat ruokatarjottavat, taatelikakun, Budapest-konvehdit ja Vihreä kuula -marmeladit. Lahjat olivat minulle lapsena tärkeitä, ja niiden jakamista odotin kovasti. Ensin käytiin saunassa, sitten syötiin ja lopulta päästiin lahjojen pariin.

2. Aamupäivällä ulkoilemme ja viime vuosina olemme käyneet myös jouluaattoinnilla avannossa. Perheemme jouluaattoon kuuluu vakiintuneesti puoliltapäivin joulurauhan julistus ja sen jälkeen Lumiukko-animaatio. Iltapäivällä tai alkuillasta on vuorossa aattohartaus. Tämän jälkeen menemme kotiin syömään. Ennen ruoan aloittamista meillä on tapana vielä lukea jouluevankeliumi. Ruokailun jälkeen on vuorossa muutama joululaulu Kauneimmat joululaulut -vihkosesta ja sen jälkeen lahjapakettien jakaminen. Ilta menee yhdessä pelaillen ja lahjakirjoja lukien.

3. Minulle joulun hengellinen merkitys on suuri. Iloitsen Vapahtajan syntymästä. Hiljennyn mielelläni joululaulujen ja -virsien äärellä. Toivon voivani myös siirtää joulun hengellistä merkitystä jälkikasvulle.

4. Lähetys näkyy erityisesti lukuisissa Kauneimmat Joululaulut -tilaisuuksissa. Joulukuu on oivaa aikaa kohdata ja puhutella monia sellaisia ihmisiä, jotka eivät juuri muulloin kirkon tilaisuuksiin osallistu.

Pia Ketola

Seinäjoen seurakunnan lähetys sihteeri

1. Oli yhdessäoloa perheen ja suvun kanssa. Mitä enemmän serkkuja joulunvietossa, sitä hauskeempaa oli joulua viettää. Jouluateria ja jännitys joulupukkia odotellessa ovat jääneet mieleen.

2. Joulukuu tulee vaikka perinteet muuttuvat, pohdimme joulukuuta kerrallaan missä olemme, ketkä pääsevät paikalle ja millaisen joulun haluamme viettää ja millaiset puitteet luomme. On levollista yhdessäoloa, ulkoilua, kirkkohetkiä, hautausmaakävelyjä, urheilua ja lepoa.

3. Joulukuu pysäyttää ihmeen äärelle, Jumala suostuu lapsen osaan. Elämän hauraus ja ainutlaatuinen kauneus hiljentävät. Maa on niin kaunis -laulua huomaan hyräileväni.

4. Lähetystyö näkyy ja vaikuttaa seurakuntani joulunajan toiminnassa monin tavoin, aivan kaikessa. Se on mukana arjen kohtaamisissa, messuissa, Kauneimmat Joululaulut -tilaisuuksissa, villasukkamyyntissä, jouluherkkuina tuoksuineen. Joulukuu on työntäyteinen aika ja siitä iloitsen.

Markus Silvola
Olarin seurakunnan
kansainvälisen työn sihteeri

1. Lapsuuteni ja nuoruuteni jouluista Isossakyrössä muistan, että me lapset olimme monesti hakemassa joulukuusta vasta pari päivää ennen joulua, isä lähinnä valitsi ja me lapset telmittiin lumessa. Tutut joululaulut ja jouluevankeliumi olivat olennaisia osia joulunvietossa. Aina ei jaksettu aikaisin joulukirkkoon herätä, mutta joulurauha katseltiin televisiosta aina.

2. Vaimoni äiti ja sisko tulevat aattona meille. Katsotaan Lumiukko-satu joka joulu, se laulu on niin hieno ja hiukan tarina herkistää. Katsomme joulurauhan julistuksen, luemme jouluevankeliumin, syömme ja joku jo isoista lapsistamme tonttuilee sitten lahjoja jakaen. Aika useasti katson vielä Vatikaanin joulun messuakin, ellei Nukkumatti tule ennen sitä.

3. Joulu on uskossa ihan olennaisia juhla-aikoja. Jumala rakastaa niin paljon sinua ja minua, että haluaa lähettää Poikansa maailmaan meitä pelastamaan. Ei näin suurta rakkautta voi edes ymmärtää, kiitollisena ihmettelee ja kumartaa päänsä.

4. Seurakunnassa on useita Kauneimmat joululaulu-tilaisuuksia ja eri ryhmien joulujuhlia. Joulukuun ensimmäisenä sunnuntaina on Espoo International Lutheran Worship Matinmessu, tuomasmessumainen monikulttuurinen messu. Jouluaattona on kaksikielinen (suomi-englanti) jouluhartaus Matinkappelissa, se kokoaa yhteen lähellä asuvia ihmisiä eri kulttuuritaustoista rukoilemaan ja laulamaan. Loppiaisessa sitten lähetys näkyy messuissa ja hartauksissa enemmän.

Johanna Mustonen-Gyasi **Taipaleen seurakunnan** **lähetyskasvatussihteeri**

1. En ole saanut kovin kristillistä kasvatusta, vaikka isäni onkin ollut uskovainen koko elämäni ajan. Muistan joulusta jännityksen ja odotuksen tunteen parhaiten. Lisäksi muistan hyvin jouluruokia: hiutaleista keitetyn joulupuuron, graavilohen ja porkkanalaitikon sekä kinkun, jota söin, vaikka en siitä tykännytään. Joka joulu oli tarjolla herkullisia konvehteja ja joulun pyhät vietin pääasiassa lukemalla kirjoja kotona. Tapaninpäivänä sain käydä parhaan ystäväni luona jonkin aikaa. Meillä oli myös muutama vuonna joulukuusi ja joulukoristeita, pidin niistä. Isäni pukeutui jouluisin joulupukiksi, vaikka jo aika nuoresta osasin epäillä pukin henkilöllisyyttä. Kerran jopa äitini esiintyi joulupukkina ja olin ihmetelty, miten se pukki on noin lyhentynyt ja puhuu erilaisella äänellä. Muistan myös hautausmaalla käynnit isän kanssa ja miten minua aina palelsi ja reissun jälkeen tunsin ansainneeni lahjoja moisen koettelemuksen vuoksi. Kuljimme hautausmaalle jalkaisin reilun 6,5 kilometriä suuntaansa, sillä perheelläni ei ole ollut ikinä autoa. Ihan pienenä istuin potkukelkan kyydissä matkan ajan.

2. Nykyään jouluun kuuluu viettää se vanhempieni luona ja käydä kylässä pikkuveljelläni ja mahdollisuuksien mukaan myös isoveljellä. He asuvat toisessa kaupungissa. Pyrin myös tapaamaan vanhempieni kotikaupungissa asuvia ystäviäni ja serkkuni perheitä. Annan erilaisia lahjoja lapsille ja läheisilleni ja syömme herkullisia ruokia. Inhoamani kinkku on korvautunut savulohella. Olen aina ollut joulun pyhät lomalla. Pyrin lukemaan jouluevankeliumin lapsilleni ja vanhemmilleni, mutta en käy joulukirkossa. Luen yhä jonkin verran joulun pyhinä, etenkin hengellistä kirjallisuutta. Keskityn lataamaan akkuja töitä varten ja rukoilen ja pyrin touhuamaan lasten ja koiran kanssa. Olen ollut poissa vanhempieni luota vain kahtena jouluna elämäni aikana.

3. Joulu on minulle perheen kanssa vietettyä aikaa, se antaa syyn kokoontua ja juhlia yhdessä, vaikka kaikille ei olekaan joulun perimmäinen merkitys selkeä. Joulu muistuttaa Jeesuksen syntymästä, toivosta ja Jumalan lupauksista.

4. Töissä joulu on aivan erityistä aikaa ja koko toiminta saa kuin turboboostin. Tapahtumia järjestetään iloisen odottavassa tunnelmassa ja hartaudella. Joulu antaa syyn tavoittaa ihmisiä. Joulu on hedelmällistä aikaa tavoittaa ihmisiä, joita ei muuten kirkossa tai seurakunnan toiminnassa näy. Joulu vetää ihmisiä paremmin kuin pääsiäinen, pieni vauva on jotenkin helpommin lähestyttävä kuin täysimittainen ristiinnaulittu Vapahtaja. Joulu alkaa adventti-

Jõulud evangeeliumi

Jouluevankeliumi viroksi

Neil päevil sündis, et keiser Augustus andis käsu kirjutada üles kogu riigi rahvas. See esmakordne üleskirjutus toimus ajal, kui Küreenius oli Süüria maavalitseja. Ja kõik läksid ennast kirja panema igauks oma linna.

Nii läks ka Joosep Galileamaalt Naatsaretist üles Juudamaale Taaveti linna, mida hüütakse Petlemmaks, sest ta oli Taaveti soost ja pärusmaalt, et lasta end üles kirjutada koos Maarjaga, oma kihlatuga, kes oli lapseootel. Aga nende sealoleku aegu said päevad täis ja Maarja pidi sünnitama. Ta tõi ilma oma esimese poja ning mähkis ta mähkmetesse ja asetas söime, sest nende jaoks polnud majas kohta.

Karjased olid seal paigus öitsil ja valvasid öösel oma karja. Issanda ingel seisatas nende juures ja Issanda kirikus säras nende ümber ja nad kartsid üliväga.

Aga ingel ütles neile: „Ärge kartke! Sest vaata, ma kuulutan teile suurt rõõmu, mis saab osaks kogu rahvale, et teile on täna sündinud Taaveti linnas Päästja, kes on Issand Kristus.

Ja see on teile tunnustäheks: te leiате lapsukese mähitud ja söimes magavat.”

Äkitselt olid koos inglīga taevased väed Jumalat kiitmas: “Au olgu Jumalale kõrges ja maa peal rahu, inimestest hea meel!”

Ja sündis, kui inglid olid nende juurest ära läinud taevasse, et karjased ütlesid üksteisele: “Läki nüüd Petlemma, et näha saada seda, mis on sündinud, mis Issand on teatanud meile!” Ja nad läksid rutates ja leidsid Maarja ja Joosepi ja lapsukese, kes magas söimes. Aga nähes teda teatasid nad sõnumist, mis neile oli räägitud selle lapse kohta. Kõik, kes kuulsid, panid seda imeks, mida karjased olid neile kõnelnud. Ent Maarja jättis kõik need lood meelde, mõtiskledes nende üle oma südames.

Karjased pöördusid tagasi, ülistades ja kiites Jumalat kõige eest, mis nad olid kuulnud ja näinud. Kõik oli olnud nii, nagu neile oli räägitud.

Luuka 2:1-20

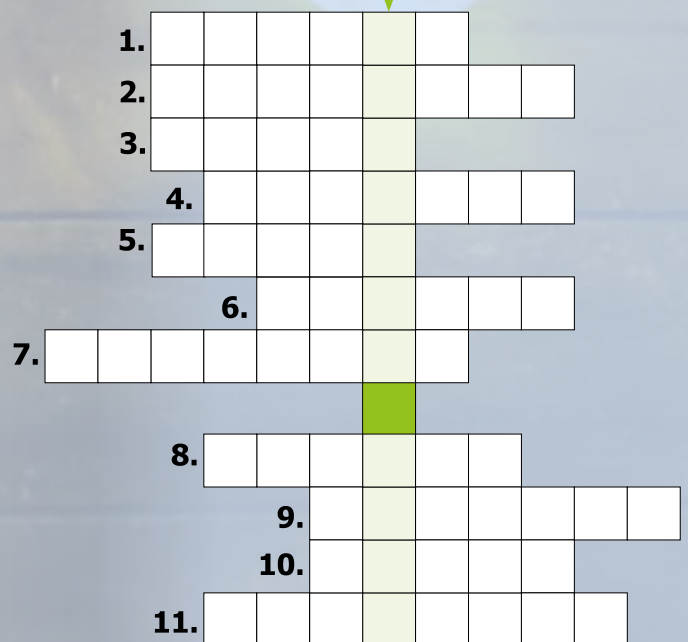
myyjäisistä ja tapahtumista ja jouluisia kokoontumisia on eri piireillä. Kauneimmat Joululaulut tilaisuuksia on eri puolilla, ja ne keräävät suurimman osallistujamäärän. Joululaulut usein virittävät ihmiset joulun tunnelmaan ja ne koskettavat vuodesta toiseen. Joulun perinteisiä tapahtumia odotetaan kovasti ja silloin evankeliumin sanoma saa näkyä ja kuulua selkeästi kaikessa seurakunnan toiminnassa ja kaikilla työoloilla. Pidän yhdessä tekemisen meiningistä, muina aikoina vuotta työ on enemmän yksinäisempää oman työalanti puurtamista.

Ratkaise ristikko

Kirjoita seuraavat sanat viroksi ristikkoon.
Vihje: Vironkielisestä jouluevankeliumista voi etsiä vastaavuuksia :)

1. Maria
2. Betlehem
3. Seimi
4. Vapahtaja
5. Ilo
6. Herra
7. Paimenet
8. Joosef
9. Sydämessä
10. Enkeli
11. Syntynyt

Ratkaisu suomeksi:

Ansiomerkkejä Viron kirkon juhlassa

Su 15.10. vietettiin Tallinnan tuomiokirkossa Viron kirkon juhlaa. Juhlassa luovutettiin arkkipiispa **Urmas Viilman** myöntämät ansiomerkit ja kunniakirjat ansioituneille kirkon luottamushenkilöille ja työntekijöille. Palkittujen joukossa olivat myös ELYn toiminnanjohtaja **Antero Rasilainen** ja haminalaiset Viron työn uskolliset ystävät **Asta ja Tuomo Uutela**. Arkkipiispa Viilma oli ne myöntänyt Tarton Maarian seurakunnan anomuksesta. ELYn yhteistyö Maarian seurakunnan kanssa on kestänyt yli 10 vuotta. Kuvassa palkitut arkkipiispan kanssa (alla). Kuvat: Erik Peinar

Elyn hallitus tutustui Viron kirkkoon

Evangelisen lähetysyhdistyksen hallitus tutustui syysseminaarissaan Viron kirkon tilanteeseen. Kokouspaikkoina olivat Viron kirkon lähetyskeskus Tehnika-kadulla sekä Tallinnan 1200-luvulta juontuvan tuomiokirkon sakasti vanhan kaupungin Toompean maellä.

Seminaarissa pohdittiin mm, että mitä Elyn uusi asema kirkon lähetysjärjestönä merkitsee? Miten Ely sijoittuu erilaisten lähetysjärjestöjen kentässä? Miten taloudellisia ja työntekijäresursseja saadaan jatkossa lisää, ja mihin niitä pitäisi suunnata? Keskeiseksi haasteeksi koettiin nuorten ja työikäisten saaminen mukaan toimintaan ja hallintoon.

Seminaarissa tavattiin kasvatusten Viron diakoniaskeskuksen johtaja **Avo Üprus** sekä lähetyskeskuksen johtaja **Leevi Reinaru** ja toimistopäällikkö **Samuel Reinaru**, jonka työtä Ely tukee. Lähetteisistä pääsivät paikalle Länsi-Viron kolme seurakuntaa paimentava **Kari Tynkkynen** sekä Tarton perhekeskuksesta **Lea Saar**, jonka työtä Ely myöskin tukee.

- Avain kirkon kasvuun on lähetystyö sekä Virossa että Virosta. Lähetyskeskuksen tehtäviä ovat evankelioiminen, koulutus, lähetystyö ja media-työ, Reinartut kertovat.

Tärkeä evankelioimis- ja julistustyön tapahtuma on vuosittain järjestettävät kirkkopäivät. Vuoden 2024 kesällä ne pidetään Viljandissa otsikolla "Ilo yli maan".

- Kaikki Suomesta käsin tehtävä lähetys- ja yhteistyö kulkee Viron kirkon lähetyskeskuksen kautta, Leevi Reinaru toteaa ja painottaa myös esirukousten tärkeyttä.

Tallinnassa evankelioimistyön haasteena on esim. 65 000 asukkaan Mustamäen lähiö, kertovat (vas.) Samuel ja Leevi Reinaru. Rakenteilla oleva kirkko on nyt puolivalmis. Tarton perhekeskuksen työ pyrkii tavoittamaan ihmisiä matalalla kynnyksellä, kertoo Lea Saar.

Hallituksen vierailun kanssa samalle viikolle osui vuosittain järjestettävä yhteistyökumppanien neuvottelu, johon Antero Rasilainen jäi osallistumaan. Rasilainen sai tapaamisen päätteeksi tiedon hänelle myönnetystä Viron kirkon yhteistyömitalista tunnustuksena Elyn tuesta Viron kirkolle!

Musiikki evankeliumin välineenä

Samuel Reinaru on myös muusikko, joka kitaroineen on mukana mm. Reinaru vennad -kokoonpanossa yhdessä veljiensä Joelin ja Danielin kanssa. Hän myös opettaa kitaransoittoa.

- Virossa pääsee vielä kouluihin. Perhesyistä soittaminen on nyt jäänyt vähemmälle, sanoo kahden pienen pojan isä.

Samuel muistelee kaihoisana äänitekniikan hallinnut-ta, aiemmin Suomen Lähetysseuran lähettinä toiminnutta, Tero Ruotsalaa, jonka kanssa järjestettiin konsertteja ja nuorten tapahtumia.

Diakoniaan tukea myös valtiolta

Viron kirkon diakoniakeskuksen työaloja ovat kriminaalityö, perhetyö, pakolaistyö sekä vammaistyö ja erityistä tukea tarvitsevat. Keskukseen alaisuudessa on 90 työntekijää, joista 30 perheneuvonnassa.

Ukrainan pakolaisten tukemiseksi on koottu sielunhoitajien verkosto, johon myös venäjänkielentaitoinen, Elyn tukema Sauen seurakunnan työntekijä Anna Makeev kuuluu.

Varat toimintaan saadaan valtiolta, kahdelta suurimmalta seurakunnalta ja EU-avustuksina projekteihin. Lisäksi Helsingin Diakoniaopistolla on mielenterveyteen liittyvä yhteistyöprojekti Virossa, Latviassa ja Liettuassa. Myös Ely tukee diakoniakeskuksen työtä.

Perhekeskuksista matalan kynnyksen apua

Suomen Lähetysseuran lähettinä toiminut Pia Ruotsala sai tehtäväkseen käynnistää ja johtaa Viron kirkon perheneuvontaa, joka siirtyi kokonaan virolaisten vastuulle vuonna 2020.

Perhekeskukset ovat Viron kirkon diakoniakeskuksen alaisuudessa. Niitä on Tallinnassa ja Tartossa. Aikaisemmin Jöhvissa toiminut perhekeskus avataan mahdollisesti uudelleen yhteistyössä metodistien kanssa, myös Pärnuun on suunniteltu keskusta.

Kasteen kautta kirkkoon liittyy eri-ikäisiä ihmisiä. Lähetyskeskus järjestää koulutuksia, joilla pyritään vahvistamaan seurakuntalaisten uskoa ja kristityn identiteettiä. Uskonnonopetusta Virossa ei ole ollut vuosikymmeniin.

Lea Saar toimii tästä syksystä alkaen kokoaikaisesti Tarton perhekeskuksessa. Aikaisemmin puolet työpäivästä oli Maarjan seurakunnan diakoniatyössä. Venäjän hyökättyä Ukrainaan perhekeskuksen yhteydessä on toiminut Ukraina-keskus. Keskukseen on palkattu ukrainalainen psykologi Larissa Ossipova.

Perhekeskuksissa on saatavilla parisuhde- ja kasvatuseuvontaa sekä sielunhoitoa, ja ne ovat mukana perheväkivallan ehkäisyyn ja vanhemmuuden tukemiseen liittyvissä projekteissa.

Kuvat ja teksti Tarja Laurila

Tuomiokirkon sakastissa Elyn hallituksen otti vastaan pastori Arho Tuhkru. Vas. Ari Salminen, Vuokko Orjala, Maria Pitkäranta, Erja Kihalampi, Arho Tuhkru, toiminnanjohtaja Antero Rasilainen ja puheenjohtaja Jani Latva-Nikkola.

Vangit sydämellä ja rukouksissa

Diakoniakeskuksen johtajalla Avo Üpruksella on pitkä historia Viron kirkon kriminaalisyössä.

Viron diakoniakeskusta johtaa pastori **Avo Üprus**, jolla on myös sosiaalialan koulutus. Üprus on kirkollisen uran ohella myös yhteiskunnallinen vaikuttaja. Hän on useita teoksia ja näytelmiä kirjoittanut kirjailija ja teatterikriitikko. Hän on ollut keskustaoikeistolaisen puolueen edustajana myös Viron parlamentissa ja hän on Isänmaan kristillisen yhdistyksen puheenjohtaja.

1990-luvulla Üprus oli kehittämässä kirkon vapaaehtoisten kriminaalityötä itsenäistyneessä Virossa. Luterilaisen Maailmanliiton tuella pakattiin mm. sata siviilielämän tarvikkeita sisältävää matkalaukkuja, jollaisen vapautuva sai mukaansa. Vuonna 1996 Virossa oli tarjota 100 asuntoa vapautuville vangeille! Siviilielämän tarvikkeita sisältävää matkalaukkuja jaetaan yhä edelleen tänä päivänäkin. Üpruksen mukaan on paljon esimerkkejä siitä, että tukea saaneet vangit ovat päässeet kiinni siviilielämään ja löytäneet paikkansa yhteiskunnassa.

Kun diakoniajohtajaa pyydetään unelmoimaan, mitä hän tekisi, jos jostain ilmaantuisi suuri summa rahaa, vastaus on selvä:

- Lisää majoituspaikkoja vapautuville vangeille. Nytkin niitä jo on, yksityishenkilöiden rahoittamina.

Avo Üpruksen tytär on koulutukseltaan psykologi ja hänkin on vapaaehtoinen vankilatyöntekijä.

- Kahdella kolmasosalla vangeista on mielenterveysongelmia. Perhetaustaan liittyy usein köyhyyttä ja alkoholismia, minkä vuoksi moni on päätynyt lastenkotiin.

Maakunnallinen

JOULUJUHLA

Su 10.12. klo 11.30

Soukanjoen seurakuntakodilla
(os. Ruusukatu 22, Seinäjoki)

Joulupuuro ja
-kahvit (10 €)

Kari Lähdesmäki, puhe
Anneli Lähdesmäki, runoja
Paavo Kujala, laulua
Lasten lauluryhmä
Lea Salumäe, säestys ja harppu
Satu Kivisaari, juonto

Tervetuloa

Järj. ELY ja Seinäjoen seurakunta

Lasten lauluryhmä: Nika, Amina, Lera ja Malika

Joosefin joulu

- se ensimmäinen

Kuningas Daavidin sukuun kuuluva puuseppä, nimeltään Joosef näki kotikaupungissaan Nasaretissa kauniin nuoren naisen, Marian. Häneen Joosef ihastui ikihyviksi ja halusi tämän vaimokseen. Mariakin kuului Daavidin sukuun ja se tuntui Joosefista mukavalta. Olihan tuo kaukainen sukulaisuus jonkinlainen merkki yhteenkuuluvuudesta. Ja olihan hän kelpo puolisoehdokas ja vielä luottamusta omaava kyläläinen.

Niinpä Joosef, vaikka olikin Mariaa vanhempi, alkoi suunnitella kihlausta. Asia pyöri hänen mielessään niin, että vierailu Marian vanhempien luo oli aivan pakko tehdä. Tavan mukaanhan avioon aikovat eivät juurikaan saaneet toisiaan tavata seurusteluaikeissa, ellei siihen ollut vanhempien lupaa.

Toisella puolen Nasaretia sijaitsevaan Marian kotiin päästyään Joosef tapasi Marian vanhemmat ja esitti heille toiveensa Marian ja hänen kihlauksesta. Vanhemmat pyysivät Joosefia odottamaan, sillä he halusivat ensin keskustella avioliittoaikeesta Marian kanssa. Pian he kumminkin tulivat Marian kanssa Joosefin eteen ja Joosef sai esittää kosintansa suoraan Marialle, joka vain hetken emmittään ilmoitti suostuvansa Joosefin puolisosiksi. Näin vahvistettiin Joosefin ja Marian kihlaus. Samalla sovittiin, että Joosef ja Maria saisivat pian tavata voidakseen yhdessä suunnitella tulevia häitään.

Muutamien viikkojen kuluttua Joosef lähti tapaamaan Mariaa. Sydän iloa ja onnea täynnä Joosef tuli Marian kotiin. Heti Marian nähtyään hän tajusi, että jotain oli toisin kuin viimeksi tavatessa. Maria oli selvästi hämillään ja jokin suuri asia painoi hänen mieltään. Maria tuli Joosefin eteen, katsoi tätä silmiin ja sanoi:

- Enkeli tuli luokseni ja ilmoitti minulle aivan käsittämättömän asian, että alkaisin odottaa Pyhän Hengen alkuun saattamaa pyhää lasta, jolle minun on annettava nimeksi Jeesus. Ja nyt se on tapahtunut. Minä todella odotan tuota lasta.

Joosef hämmästyi kuulemastaan ja hänen ilmeensä kertoi kaiken siitä epäilystä, joka mieleen nyt hiipi.

- Oletko aivan varma, että se on saanut alkunsa Jumalasta, hän kysyi tarttuen Mariaa käsistä ja puristaen niitä rystyset valkeana.

- Ai, vinkaisi Maria, tuo sattuu! Joosefia ymmärtäen Maria jatkoi: Uskon, että tässä on jokin ihmeellinen Jumalan suunnitelma, jolla hän aikoo pelastaa ihmiset synnin ja kuoleman vallasta. Voi Joosef, mitä minä nyt teen?

Joosef oli lakia kunnioittava mies, mutta hän ei halunnut häpäistä kihlattiaan julkisesti. Niinpä hän ehdotti Marialle:

- Voimmehan purkaa kihlauksen kaikessa hiljaisuudessa. Sinä synnytät lapsen ja kun se on jo maailmassa, niin kosin sinua sitten julkisesti. Silloin kaikkien on parempi ottaa tapahtunut vain vahinkona vastaan.

- Pitääkö sen mennä näin, tuskasteli Maria, kysellen vielä: Etkö voisi vain uskoa sanomaani, ottaa minut vaimoksesi ja syntyvän Jumalan pojan omaksesi?

- Minun pitää tätä miettiä, tuumi Joosef ja lähti niine hyvineen kotiinsa.

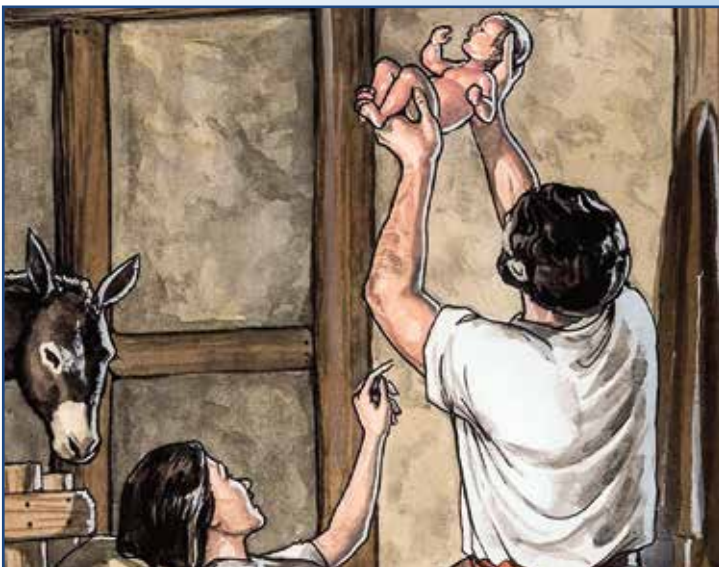
Seuraava yö oli levoton, eikä Joosef saanut unta mil-lään. Näitä kaikkia miettiessään hänelle ilmestyi en-keli. Hän puhui Joosefille sanoen:

- Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa Mariaa vai-moksesi. Se, mikä häntä on kohdannut, on tapahtu-nut Jumalan tahdosta. Hän synnyttää pojan ja sinun tulee antaa hänen nimekseen Jeesus, sillä hän pelas-taa kansansa sen synneistä.

Kun Joosef aamulla heräsi, hän muisti yöllisen koh-taamisen enkelin kanssa ja se rauhoitti hänen miel-tään niin, että hän päätti rientää nopeasti Marian luo kertoakseen näystä ja vakaasti vahvistuneesta ha-lustaan ottaa Maria vaimokseen ja ottaa myös lapsi omakseen. Kun Joosef ja Maria kohtasivat ja saivat asian puhuttua, valtasi kihlattujen mielen ilo ja he saivat rauhan tapahtuneesta. Häät pidettäisiin niin pian kuin mahdollista ja sitten Maria muuttaisi asu-maan Joosefin kotiin Nasaretiin.

Joidenkin kuukausien kuluttua Rooman valtakunnan keisari Augustus päätti panna kaikki valtakuntaansa kuuluvat kansat maksamaan hänelle veroa. Tätä var-ten myös Joosefin ja Marian oli lähdettävä noin 130 km etäisyydellä sijaitsevaan Joosefin kotikaupunkiin Betlehemiin kirjautuakseen siellä veroluetteloon. Hän lähti sinne kihlattunsa Marian kanssa, vaikka matka saattoi olla lasta odottavalle Marialle kovin työläs.

Heidän saapuessa Betlehemiin oli kaikki majapaikko-jen huoneet jo varattu. Majatalon isäntä näki parin hädän ja ohjasi heidät majatalon karjasuojaan. Olisi-han siinä nyt edes katto ja seinät heidän suojanaan. Sinne Joosef teki heille eläinten keskelle oljilla ja heinillä pehmustetun nukkumistilan. Joidenkin tun-tien kuluttua Maria koki polttojen alkaneen ja tiesi, että synnyttämisen aika oli tullut, ja niin hän synnytti pojan, esikoisensa. Kapaloituaan lapsen, Maria alkoi valmistaa seimeen heinistä lapselle makuusijaa. Joo-sef piteli sillä aikaa lasta sylissänsä ja koki ensi hetkes-tä alkaen hänessä heränneen isän vastuun ja onnen.

Läheisellä niityllä oli paimenia yöllä ulkona vartioi-massa laumaansa. Yhtäkkiä kirkas valo leiskahti heidän ympärillään ja he näkivät edessään enkelin. Tämä sanoi paimenille:

- Älkää peljätkö! Minä ilmoitan teille suuren ilosa-noman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra.

- Merkiksi tästä rauhantuojusta te löydätte majatalon seimessä lapsen, joka on juuri syntynyt.

Kohta valoilmiö laajeni ja paimenet näkivät suuren enkelijoukon ylistämässä Jumalaa sanoen:

- Kunnia Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha ih-misten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto.

Nyt paimenille tuli kiire. He kokosivat kampeensa ja lähtivät läheiseen Betlehemiin nähdäkseen oliko kaik-ki niin kuin enkelit olivat heille sanoneet?

Kaupungissa he menivät suoraan tunnetuimpaan ma-jataloon ja sen karjasuojaan. Siellä tosiaan oli Maria ja Joosef pienen suloisen poikalapsen kanssa. Siinä he saivat kuulla Joosefin kertomana ihmeellisen tari-nan tästä lapsesta, josta profeetat olivat ennustaneet ja enkelit olivat niin Marialle kuin Joosefille puhuneet. Ja nyt tässä heidän silmiänsä edessä lepää seimessä lapsi, jolle vanhemmat olivat antaneet haastavan ni-men Jeesus. Se tarkoittaa "Herra pelastaa".

Paimenet polvistuivat seimen ääreen ja heidän siinä ollessaan paikalle saapui kolme pölyistä matkamiestä tuomaan lapselle lahjojaan. Ilosta suunniltaan mat-kansa onnistumisesta ja lapsen löytämisestä tietäjät kertoivat huikean kokemuksensa tähdestä, joka nyt loisti majapaikan yllä:

- Tähti on kalan tähtikuviossa ja se koostuu kolmesta eri tähdestä. Muodostelma ennustaa mahtavan ruhti-naan syntymää ja juuri se sai meidät lähtemään kau-kaa itäisiltä mailta tälle matkalle, kertoi yksi tietäjistä.

Toinen tietäjistä osoitti kädellään taivaalle ja sanoi:

- Tuo kirkkaana loistava tähti suorastaan johdatti meidät tänne.

- Menimme ensin paikallisen kuninkaan Herodeksen luo, mutta kun hän ei tiennyt mitään vastasyntyneestä lapsesta, etsiydimme tänne, täydensi puhetta kolmas tietäjä.

Kuultuaan paimenten kertomuksen tietäjät kertoivat enkelin ilmestyneen unessa heillekin ja varoittaneen heitä menemästä enää takaisin paikallisen kuninkaan Herodeksen luo kertomaan Jeesuksesta, sillä tämä hautoi lapsen murhaamista. Enkeli oli kehottanut heitä menemään kotiinsa toista tietä. Ja niin he aikovatkin tehdä.

Juutalaisilla oli tapana viedä jokainen lapsi temppeliin 8 päivän vanhana papin siunattaviksi. Poikalapset ympärileikattiin ja jokaisen lapsen puolesta uhrattiin kyyhkysuhri. Niin meneteltiin myös Jeesuksen kohdalla ja se tapahtui Betlehemin lähellä olevassa Jerusalemin temppelissä. Temppelin läheisyydessä asui hurskas mies, jonka nimi oli Simeon. Hän oli koko elämänsä odottanut Israelille luvattua lohdutusta. Pyhä Henki oli ilmoittanut hänelle, ettei hän kuolisi ennen kuin on nähnyt Israelin Lunastajan, Messiaan.

Hengen johdatuksesta hän oli juuri tuona samana päivänä tullut tapansa mukaan temppeliin. Joosefin, Marian ja poikalapsen nähdessään Simeon tunnisti Jeesuksen Messiaaksi ja tuli lapsen luo. Hän pyysi vanhemmilta, että saisi ottaa lapsen syliinsä. Luvan saatuaan hän piti lasta lujasti sylissänsä ja kiitti Jumalaa. Tämän jälkeen hän lausui kiitosrukouksen, joka tunnetaan Simeonin kiitosvirtenä.

Joosef ja Maria ihmettelivät kaikkea sitä, mitä Simeon heidän pojastaan siinä sanoi. Simeon lausui joitakin ennustuksia, jotka viittasivat lapsen tulevaan tehtävään ja sitten hän sanoi vielä Marialle:

- Myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä.

Simeonin siunatessa tapaamisen päätteeksi pyhää perhettä, paikalle tuli temppelissä vanhuuden päiviään viettävä naisprofeetta Hanna. Hän koki temppelissä tehtäväkseen palvella Jumalaa paastolla ja rukouksilla yöt ja päivät. Jeesuksen luo tullessaan hänkin ylisti Jumalaa ja puhui lapsesta kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta.

Joosefille ja Marialle tämä kaikki oli ollut uskomattoman suurta ja ennen kokematon. Kun he yhdessä tapahtumia pohtivat, heille avautui huikea näkymä menneeseen ja tulevaan. Kaikki se, mitä he olivat jo Jeesuksen odottamisen ja syntymisen yhteydessä kokeneet, saivat Joosefin ja Marian tuntemaan ikään kuin he seisivat maailmanhistorian taitekohdassa Jumalan väkevän, uutta luovan käden alla. Se oli heidän ensimmäinen yhteinen joulunsa ja pyhä rauha valtasi koko heidän olemuksensa.

Temppelistä lähdettyään Joosef seuraavana yönä heräsi kesken uniaan ja nytkin hänen edessään oli enkeli. Tällä oli hänen perheelleen viesti:

- Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin ja pysy siellä, kunnes käsken sinun palata. Herodes aikoo etsiä lapsen käsiinsä ja surmata hänet.

Niin Joosef nousi kiireesti ylös ja herätti Marian kerroen hänelle juuri saamansa viestin. He kokosivat vähät matkatavaransa, Jeesuksen saamat arvokkaat lahjat ja lähtivät kohti Egyptiä. Siellä Joosef oleskeli perheineen parisen vuotta, kunnes kuningas Herodes kuoli, ja palasi vasta sitten kotimaahansa Israeliin ja asettui asumaan Nasaretiin. Siellä myös Jeesus vietti lapsuutensa ja opetteli isänsä opastuksella ja yhdessä tehden puusepän ammatin. Hän eli sisarustensa kanssa varsin tavallisen pojan elämää. Hänen sanottiin kasvaneen armossa, iässä ja viisaudessa.

Kari Lähdesmäki

Kuvat: FreeBibleImages

Syyskokous vahvisti toimintasuunnitelman ja talousarvion

Yhdessä – samalla pallolla

Elyn syyskokous pidettiin Ilmajoella kesäjuhlien kiitosjuhlan yhteydessä. Toimintasuunnitelma rakentuu kahden teeman äärelle: Yhdessä ja samalla pallolla. Yhdistyksen työ perustuu seurakuntien kanssa tehtävään lähetystyöhön, emme kilpaile seurakunnan kanssa vaan toimimme seurakunnassa, yhdessä seurakunnan työntekijöiden kanssa ja rakennamme seurakunnan ja kirkkomme toimintaa ruohonjuuritasolla. Tässä työssä Elyn kotimaan työntekijöiden mahdollisuudet ovat rajalliset ja siksi syyskokouksessa muistutettiin vapaaehtoisten työn merkitystä edelleen. Vapaaehtoiset ovat olleet yhdistyksen toiminnan alusta asti se voimavara, jonka varassa toiminta on syntynyt ja laajentunut niin, että tänään Ely on yksi kirkkomme lähetysjärjestöistä. Yhdessä tekeminen tarkoittaa tehtävien jakamista, yhdistys haluaa rohkaista, varustaa ja lähettää Ely-lähteliläitä yhteiseen työhön myös vuonna 2024.

Uusia jäseniä hallitukseen

Maria Pitkäranta on toiminut hallituksessa kolme peräkkäistä kautta ja syyskokous kiitti ja kukitti hänet uskollisesta palveluksesta yhdistyksen hyväksi. Erja Kihalampi valittiin edelleen hallitukseen ja uusina hallituksen jäseninä aloittavat Tuula Yli-Krekola Tampereelta, Sinikka Pekkanen Ilmajoelta ja Mika Viitanen Hyvinkäältä.

Uusi strategia valmistuu

Yhdistyksen syntyyn liittyi kaksi keskeistä tarvetta ja toivetta: saada laulaa yhdessä Siionin kanteleeseen -lauluja ja tukea lähetystyötä. Strategiatyöskentely aloitettiin ja yksi keskeinen tavoite ole vakiinnuttaa asema kirkossamme toimivana luotettavana yhteistyökumppanina. Marraskuussa 2022 tämä tavoite vahvistettiin kirkolliskokouksessa, kun Ely hyväksyttiin kirkon lähetysjärjestöksi. Nyt on katsottava eteenpäin: mikä on seuraava tavoite-

teemme? Mikä vaikutus Elyn toiminnalla on kirkossamme täällä Suomessa ja yhteistyökirkkoissamme kolmen tai viiden vuoden kuluttua? Näitä kysymyksiä on pohdittu hallituksen perustamassa strategiatyöryhmässä ja visio on muotoutunut: Evankelinen lähetysyhdistys on kirkon lähetystyön vaikutavuutta lisäävä lähetysjärjestö, joka toimii yhteistyössä enenevässä määrin kotimaassa seurakuntien kumppanina ja kohdemaissa kirkkojen toiminnan mahdollistajana. Tammikuun Elysanomat-lehdessä kerromme lisää strategiatyöskentelyn etenemisestä.

Talousarvio on laadittu tilanteessa, missä seurakunnat eivät ole vielä tehneet päätöksiä talousarviomäärärahojen jakamisesta, mutta olemme toiveikkaita: työtämme arvostetaan ja tuetaan ja uusia nimikkosopimuksia on saatu. Siksi talousarviomäärärahojen kasvu on edelleen prosentuaalisesti suurta: kasvua odotetaan tulevan jopa yli 130 % vuoden 2022 tilinpä-

tökseen verrattuna. Syyskokouksessa kiinnitettiin huomiota myös kannatusrenkaiden välttämättömyyteen. Jokainen lähetystyöntekijä (– sekä työntekijät kotimaassa!) tarvitsevat ystäviä, jotka siunaavat, muistavat rukouksin, kulkevat rinnalla ja osoittavat olevansa mukana yhteisessä työssä. Iahduttavaa on ollut kannatusrenkaiden tuoton kasvu – uudet lähetystyöntekijämme ovat rohkaiseva esimerkki siitä, että uusia tukijoita löytyy ja lähetystyössä jokaisella on oma, tärkeä paikkansa. Yhdistys haluaisi olla lähettämässä uusia lähetystyöntekijöitä jo vuonna 2024, mutta tarvitsemme siihen niin ystävien kuin seurakuntien tukea. Jumala avatkoon oikeat sydämet ja ovet Hänen valtakuntansa työn etenemiseksi!

Samalla pallolla – tervetuloa Haminaan Elyn kesäjuhille 7.-9.6.2024!

Antero Rasilainen, toiminnanjohtaja

Oiva Hujanen siunattiin lähetystyöhön Ilmajoella 22.10. Siunaamassa vas. Antero Rasilainen, Jani Latva-Nikkola ja Eija Harmanen. Kuva: Satu Kivisaari

Joulun tähti

- Emme tiedä, mitä teemme, kun sota loppuu, miettivät **Nataliia ja Pavel Salko**, sotapakolaiset Ukrainasta. Perheeseen kuuluu myös kymmenvuotias **Sofia**.

Yli puolitoista vuotta on kulunut Suomessa, Tampereella. Isä Pavel oli töissä Venäjän puolella ja hänen esimiehensä oli venäläinen, firma oli suomalaisperäinen Sandvik. Venäjän hyökättyä Ukrainaankin, kaikki muuttui. Perhe tuli Suomeen asti, koska Pavelille järjestyi työ Sandvikin Suomen tehtaalta, löytyi koti ja lapsen koulu. – Olemme hyvin tyytyväisiä Sofian kouluun ja opettajiin, mielestämme opettajat ovat täällä helposti lähestyttäviä, eivätkä niin ankaria kuin kotimaassamme, toteaa Nataliia, joka on oppinut suomenkieltä ihailtavan hyvin.

Nataliia on opiskellut oikeustiedettä kotikaupungissaan Krivoiýssa. Ukrainan presidentti Zelenskyi opiskeli aikanaan samassa yliopistossa ja on samasta kaupungista kotoisin. Nataliialla oli työpaikka konsultaatissa. Molempien vanhemmat ovat elossa ja pitävät paljon yhteyttä toisiinsa.

Ukraina on ortodoksinen maa. Juliaanisen kalenterin mukaan joulua on vietetty tammikuun seitsemäs päivä. Tänä vuonna on tullut virallinen muutos ja joulua vietetään 25. joulukuuta.

- Meidän joulupuromme on nimeltään kutja. Se on vehnäsuurimoista tai riisistä keitetty puuro, johon lisätään rusinoita ja pähkinöitä. Puuro saa makeutensa hunajaliemestä, kertoo pariskunta.

Jouluruokailu voi alkaa, kun ensimmäinen tähti on syttynyt taivaalle. Perheen isä lausuu ensin rukouksen, jonka jälkeen maistetaan ensimmäinen lusikalinen puuroa. Sitä ei syödä paljon. Ruokalajeja on pöydässä peräti 12 kasvisruokaa, lukumäärä liittyy apostoleiden määrään.

Suosittuja ovat varenikit, vedessä kypsytetyt pienet taikinanyytit, jotka on täytetty sienillä, perunoilla tai kaalilla. Makeat varenikit ovat marjatäytteisiä, kirsikka on suosittu täyte. Juomana voi olla oman maan punaviini, isoisän rypäleistä tehty. Perinteisiä joulukoristeita ovat viljojen tähkäkimput.

Joulukirkkoon meno on tärkeä osa joulunviettoa. Kirkossa käydään paljon, mutta Ukrainassakin nuorempi väki käy siellä vähemmän. Jouluna ei ole tapana antaa lahjoja, ne jaetaan uutena vuotena. Kaunis tapa on perinteinen hyvänjoulun toivotus aina tavatessa: *”Jeesus syntyi... Ylistäkäämme häntä”* – näin tervehtivät kaikki toisiaan joulupäivänä.

Lapset kulkevat joukolla kantaen omatekoista tähteä kepin päässä. He laulavat kulkiessaan joulun tapahtumista Koljadka Vertep: *”Tähti nousee, Jeesus syntyi.”* Kuulijat antavat heille pieniä namusia.

- Kyllä me jouluna kutjaa ja muita jouluruokia valmistamme. Piparkakut ovat meille uutta. Joulukuuset ja jouluvalot ovat kauniita täällä Suomessa. Ihmisten iloinen mieli ja joulu rauha on tärkeintä, toteavat Nataliia, Sofia ja Pavel ja toivottavat kaikille hyvää joulua.

Helka Korpela

Yli vuosi on kulunut siitä, kun Hollolan seurakunnan eläkkeellä oleva kappalainen, rovasti Salamat Masih, menehtyi golfkentällä saamaansa sairauskohtaukseen. Ennen menehtymistään Masih ehti käynnistää Suomessa keräyksen Pakistanin luoteisosassa sijaitsevan lapsuudenkotikylänsä Mian-Khanawalin kirkkoa varten. Keväällä 2022 Masih pyysi ELYä lähetysjärjestöksi hoitamaan kirkkokeräyksen virallisen puolen. Heti toukokuussa ELYn hallitus päätti ottaa tämän keräyksen hoitaakseen. Salamat Masihin yllättäen menehdyttyä hänen omaisensa toivoivat, että mikäli mahdollista, keräys suoritettaisiin loppuun.

Jouluksi omaan kirkkoon!

Salamatin Masihin kuolinpäivän 1-vuotismuistoseurat Hollolan Sovituksen kirkossa 8.9.2023 puhumassa puoliso Pirkko Masih.

Salamat Masihin muistogolfkisa pidettiin 29.5.2023 Nurmijärven golfkentällä. Tulot tilitettiin Pakistanin kirkkokeräyksen hyväksi.

Olin käynyt ystäväni ja kollegani Salamatin kanssa keskustelua kirkkokeräyksestä ja sen etenemisestä pelatessamme yhdessä golfia. Tuntui luonnolliselta, että ottaisin omalta osalta vastuulleni keräyksen etenemisen, olenhan myös ELYn lähetystoimikunnan puheenjohtaja. Neuvottelin Salamatin puolison, **Pirkko Masihin**, Pakistanissa lähetystyössä toimineen **Erja Kuhalammen** sekä Suomessa asuvan Salamatin sisarenpojan, **Shahzad Samuelin** kanssa, miten ELY voisi jatkaa tätä keräystä. Myös **Antero Rasilaisen** kanssa neuvottelimme ja niin keräys saatiin jatkumaan. Shahzad tuli avainhenkilöksi yhteydenpidossa Pakistaniin. Näin saatiin kanavat auki ja keräys pääsi jatkumaan suotuisasti.

Keräyksen tavoitteena oli saada kokoon 8 000-10 000 euroa. Varoja alkoi vähitellen kertyä, kun tieto keräyksestä levisi Salamatin ystävien ja sukulaisten sekä myös seurakuntien välityksellä. Syyskuussa päästiin 10 000 euron tavoitteeseen, mikä on todella upea saavutus! Pakistanissa Salamatin kotikylän kristityt ovat nyt voineet keräyksen avulla jatkaa varojen puutteen vuoksi kesken jäänyttä kirkkonsa rakentamista. Lähetetyn tuen avulla kyläläisillä on ollut mahdollisuus maksaa kirkkorakennuksen sementti-, raudoitus yms. materiaalikuluja sekä myös ammattimiesten palkkoja. Seurakuntalaiset ovat itse myös tehneet paljon sekä talkootöitä että lahjoittaneet varoja kirkon rakentamiseen. Tavoitteena on saada kirkkorakennus jouluksi valmiiksi niin, että siellä voidaan viettää jumalanpalvelus sekä joulujuhla.

Pirkko-puolison sekä Shahzad Samuelin haastattelu.

Mitä sinulle merkitsee, että kirkkokeräys onnistui näin hyvin?

Pirkko: Se on ollut minulle henkilökohtaisesti suuren ilon ja kiitoksen aihe. Salamatin oli pitkä mies, joka ei tahtonut jättää kesken aloittamaansa asiaa. Hänen lapsuuden kylässään enemmistö asukkaista on muslimeja, mutta siellä asui jo hänen lapsuudessaan myös elävä kristillinen yhteisö, jonka keskuudessa hän koki saaneensa hyvän kasvupohjan. Osallistumalla tähän kirkon rakennushankkeeseen hän halusi tuoda esille kiitollisuutensa siitä. Rukoukseni on, että myös tämän päivän nuoret Mianwalissa saisivat kasvaa seurakunnan keskellä rohkeiksi kristityiksi.

Shahzad: Se on ollut ihmeellinen ja mahtava asia seurata, miten Jumalan ihmisten sydämissä on rakkautta Herran työtä varten ja he ovat Salamatin asettamaan tavoitteeseen pääsemiseksi avanneet sekä lompakot että sydämet. Herra siunatkoon kaikkia tekijöitä!

Mitä kristityille merkitsee Pakistanissa, että he saavat oman kirkkonsa?

Pirkko: Olemme kuulleet Suomessakin uutisia Pakistanissa vähemmistönä elävien kristittyjen vainoamisesta ja seurakuntien omaisuuden tuhoamisesta. Se ei ole kuitenkaan koko totuus. Maassa on virallisesti uskonnonvapaus ja maassa on eläviä ja toimeliaita kristittyjen yhteisöjä. Se, että kristityt Mianwalissa ovat saaneet rakennusluvan kirkkolleen osoittaa, että siellä eri väestön osien kesken on hyvät välit. Totta kai oma kirkko on kylän kristityille suuri asia, koska muut koontumistilat ovat käyneet heille liian ahtaiksi.

Shahzad: Pakistan on yksi niistä maista, jossa kirkot ovat alttiita vainolle, niin kuin olemme kuulleet viime päivinä. Se on kasvava ilmiö. Kristityille kirkko on osa heidän identiteettiä. Se on myös kuin turvapaikka heille, jossa he saavat olla kohtaamassa rakkautta. Oma kirkko on heille kuin majakka.

Mitä muuta haluat sanoa?

Pirkko: Paavali kehottaa galatalaisia: *”Meidän ei pidä väsyä tekemästä hyvää, sillä jos emme hellitä, saamme aikanaan korjata sadon.”* (Gal. 6:9). Se on hyvä kehoitus meillekin.

Haluan lämpimästi kiittää kaikkia teitä, jotka olette lahjoittaneet varoja, tehneet työtä sekä rukoilleet Pakistanin kirkkokeräyksen puolesta! Taivaallinen Isä siunatkoon lahjasi ja palkitkoon vaivannäkösi!

Kosti Kallio

9:25:23, 4:21 PM Payment Receipt Bank Copy

BOP
Western Union Money Transfer

Payment Receipt
Pakistan Remittance Initiative Program

RECEIVER: Abbas Masih

Address: KHANA WALI NAROWAL 64802272394812
KHANA WALI NAROWAL 64802272394812

Telephone: +92 346 4706972

CONTROL # / PIN: 8106967862

Date & Time: 24 Sep 2023 12:16:39
Foreign Agent: 8086211 PNC

Transit Amount: 498,983.68 PKR

Date: 24 Sep 2023
Type: Normal Demand
Operator: SAADANAN BHATTAN 888

Amount Received: 498,983.68
Tax: 0.00

TOTAL: 498,983.68 PKR

Originating Currency: PKR
Exchange rate: 1
Amount Sent: 1000000.00

SENDER: Shahzad Samuel
Residence: Jinnah Road
Passport Code: 9473

Customer Signature: [Signature]

Bank's Agent Signature: [Signature]

THE BANK OF PUNJAB
Foreign Branch No. (0449)

9/24/2023 11:34 AM Western Union

WESTERN UNION
To Receive Money To Receive Money

RECEIVER: ABBAS MASIH
Address/Telephone: KHANA WALI NAROWAL 64802272394812
NAROWAL

MTCN: 717-845-7196
Date & Time (GMT): 24-09-2023 11:26:46 PKT
Agent: SAADANAN BHATTAN SAADANAN BHATTAN, TANGAL & DSB
Operator ID: 123

ID: Computerized National Identity Card (CNIC)
ID Number: 64802272394812
ID Issue Date: 13-09-2021
ID Expiration Date: 03-09-2027
ID Issue: Pakistan
Date of Birth: 05-01-1987
Purpose of Transaction: Savings
Relationship: Family
Occupation: LABORER-CONSTRUCTION

SENDER: SHAHZAD SAMUEL
Special Message For: SHAHZAD SAMUEL

Register for the My WU™ Membership Program
My WU Number:
My WU Points Earned:
Total My WU Points:

Amount received: 186,145.29
Tax: 0.00
TOTAL: 186,145.29 Pakistan Rupees

Originating country: Pakistan
Exchange Rate: 290.4887009
Amount Sent: 800.00 Euro

Additional Message For Further details please visit our website: <http://www.westernunion.pk/mywcu/en> or contact our help center at 0800-88887 (8000-90875)

CERTAIN TERMS AND CONDITIONS GOVERN THIS MONEY TRANSFER SERVICE. YOU HAVE SELECTED AND SET BELOW BY SIGNING THIS FORM YOU ARE AGREEING TO TRANSFER THE MONEY TO THE WESTERN UNION AND ITS AGENTS ALSO HAVE MONEY FROM THE EXCHANGE OF CURRENCY. PLEASE SEE IMPORTANT INFORMATION REGARDING CURRENCY EXCHANGE SET FORTH AT THE BOTTOM OF THIS RECEIPT. UNLESS YOU HAVE CHOSEN TO BE USED A CURRENCY DIFFERENT FROM THE ONE DESIGNATED BY YOUR SERVICE, THE CURRENCY TO BE PAID AND THE EXCHANGE RATE FOR YOUR TRANSACTION ARE TYPICALLY DETERMINED AT THE TIME THE TRANSACTION HAS SET.

Customer Signature: [Signature] Agent Signature: [Signature]
Date: [Date]

WESTERN UNION MONEY TRANSFER SERVICE (SERVICE) IS PROVIDED ON THE FOLLOWING TERMS AND CONDITIONS

Pakistanin kirkkokeräys päättyi 30.9.2023.
Jos kerättyjä varoja on vielä lähettämättä ELYn tilille, voit ne lähettää mahdollisimman pian.

Tili: FI28 5114 0220 0343 69
Evangelinen Lähetysyhdistys - ELY ry
Tiedonantoon lahjoittajan nimi ja seurakunta.

Joulu 2020

Pandemian runtelema maailma valmistautui ensimmäiseen koronajouluun. Koko syksyn olimme eläneet rajoitettua ja karanteenien sävyttämää elämää. Tapaamiset rajoitettiin minimiin, vierailut hoitolaitoksiin ja sairaaloihin kiellettiin sairaiden ja ikäihmisten suojelemiseksi. Sukulaiset jättivät teho-osastolla tai saattohoidossa olevalle läheiselleen jäähyväiset lasin takaa. Rakas ihminen jouduttiin jättämään yksin kuoleman hetkellä, hetkellä, jolloin hän olisi eniten tarvinnut läheisen läsnäoloa. Miten julmaa, viimeinen halaus, ehkäpä juuri se tärkein, jäi tekemättä.

Koko maailma kärsi, itki, rukoili ja toivoi. Maskit, käsidesit ja turvavälit muuttuivat rutiineiksi, samoin etätyöt ja etäkoulut. Halaaminen oli jyrkästi kielletty, kättely ei ollut suotavaa, jopa presidentti ehdotti ystävällistä kumartamista uusnormaalina tervehtimistapana.

Kaikki yleisötilaisuudet peruttiin, konsertit ja jumalanpalvelukset striimattiin, pääsiäisen olimme viettäneet ilman kiirastorstain ja pääsiäisaamun messua. Seurakunnat järjestivät ehtoollisen parin hengen ryhmissä turvaväleihin. Nyt joulukin menisi ilman joulukirkkoa. Olo oli tur-

vaton pandemian takia, elämä oli yhtäkkisesti sysätty kuilun reunalle, yksi väärä liike ja olit saanut koronatautinnan. Jokainen halusi kertoa läheiselleen kuin tärkeä ja rakastettu tämä oli, vanhemmat lapsilleen, lapset vanhemmilleen, isovanhemmilleen, sukulaiset ja ystävät toisilleen. Kuolleiden määrä nousi Suomessakin, vaikka ei sellaisiin lukuihin kuin muualla maailmassa. Onneksi olemme täällä saarekkeella, vähän syrjässä muista, muistimme huokaista. Kukaan ei tiennyt milloin tämä kauheus loppuisi, rokotteesta odotettiin maailman vapautajaa, sitä kehitettiin vimmaisesti kaikkialla maailman laboratorioissa. Samanaikaisesti heräsivät vastustajat ja somessa levisivät teoriat rokotuksen haitallisuudesta.

(Ote päiväkirjastani syksyllä 2020)

Kuva: Anne Nygård | Unsplash

Näissä apeissa tunnelmissa aloin mieheni kanssa valmistella joulun viettoa. Jatkuva huoli läheisten terveydestä painoivat mieltäni, puhelut ja tekstiviestit singahtelivat lapsille ja lastenlapsille. Perheen vanhemmat joutuivat ammattiensa takia olemaan fyysisesti läsnä työpaikoillaan. Lääkäri ei hoida potilaitaan meileillä, eikä pappi kasta tai siunaa hautaan etänä. Perheiden lapset olivat olleet koko syksyn etäkoulussa, kotien seinien oli venytävä äärimmilleen, kun viisihenkinen perhe oli lähes tauotta yhdessä. Huoli oli molemmin puoleinen, saimme huolestuneita puhelinsoittoja ja neuvoja, miten välttää ihmisjoukkoja kadulla ja kaupoissa, hoitaa terveyttä, syödä vitamiineja, pysyä reippaana ja tehdä retkiä luontoon. Ja tietysti käsien pesu ja desinfiointi joka käänteessä kasvomaskoja unohtamatta.

Pian on joulu, silloin näemme, silloin voimme olla yhdessä, ehkä joulukirkkokin sallitaan, sanoimme toisillemme, ehkä rokote keksitään pian ja kaikki muuttuu ennalleen. Eihän tämä voi ikuisesti kestää?

Tein joulusiivot, vaikka ei ollut mitään siivottavaa, elämä oli ollut pienimuotoista jo kuukausia. Kaapit ja vaatehuoneet jätiin rauhaan, sillä eräänä jouluna, kun touhotin ystävälleni vaatekaappien siivoamisesta, hän sanoi nauraen: *”Ai, ajattelitko viettää joulun kaapissa ja viedä vieraat vaatehuoneeseen?”*

Jouluruuat valmistettiin, vaikka ruokahalu oli kateissa, joulukuusi ostettiin ja koristeltiin, lastenlapsille hankittiin joululahjat, vaikka emme tienneet milloin voimme ne antaa. Aito ilo oli kateissa. Mielessä häivähti surullinen joulumuisto lapsuudestani, asettelin kiireesti ajatukseni toiseen asentoon; meillä oli aihetta iloon, meillä oli toisemme, kaikki läheiset ja rakkaat, olemmepa mieheni kanssa vielä terveitä. Ja Jeesustahan tässä juhliitaan, hänen syntymäänsä! Oli erityisen tärkeää tänä jouluna keskittyä olennaiseen.

Pidimme vanhimman tyttären luona terassipikkujoulun, pukeuduimme lämpimästi, joimme glögiä ja söimme pipareita ja torttuja. Halaukset jäivät toiseen kertaan, säilyimme sopivan etäisyyden toisiimme THL:n sääntöjen mukaan. Perheen kultainen noutaja vähän ihmetteli touhujamme, mutta hetkisen ihmeteltyään lemmikki

päätti, että tämä onkin iloinen tapah-tuma ja hääri kaikkien keskipisteenä. Meillä oli lämmin, vaikka pakkaneen kiristi ulkona otettaan. Lupasimme, että halaamme ja rutistamme toisiamme oikein kunnolla, kun pääguru Mika Salminen antaa meille luvan! Tiesin toki, että töissä käyvät vanhemmat halusivat varjella meitä mahdollisilta altistumisilta. *”Mummu, saat sitten meiltä haleja niin, että kyllästy”,* yläastelainen ja lukiolainen vakuuttivat yhdestä suusta. Haikeana katsoin iloisia nuoria, jotka venyivät pituutta joka hetki ja olivat hurahaneet ohitseni aikaa sitten. Ovi jouluun oli raollaan.

Jouluaattoiltana söimme jouluaterian joululaulujen soidessa hiljaa taustalla, mieheni luki jouluevankeliumin ja lauloimme enkelitaivaan. Puhuimme videopuhelua läheistemme kanssa, kertasimme mennyttä syksyä, päivittelimme korkeita tartuntalukuja ja kuolleita ja toivottelimme hyvät joulut tiedostaen, että kuka tahansa meistä voi sairastua vaaralliseen tartuntatautiin.

Illan vaihtuessa jouluyöksi, kuuntelimme hiljaisuutta, katselimme taivaan tähtiä ja sukelsimme joululahjakirjojen maailmaan. Puolen yön jälkeen kysyin mieheltäni: *”Tuntuuko sinusta joululta?”* Mieheni ei heti vastannut, joten kysyin uudestaan. *”Juu, kyllä tämä ihan joululta tuntuu.”*

”Mestari on tulossa kylään meille, hän on ilmoittanut minulle sen varmastti. Mestari on tulossa tänään meille, voiko jouluvieras olla enää parempi?” Radiosta kuuluva laulu sinetöi keskustelumme. Muistin siskoni innostuneet sanat hänen viimeisenä joulunaan *”Minäkin sain jouluvieraan! Siinä hän nukkui olkikaukalossaan vuoteeni vieressä, sain koskettaa pikkuisen kultaisia kiharoita. Jeesus-lapsi tuli kylään*

minulle!” Olin samaa mieltä, mikä mahtava jouluvieras!

Jouluaamuna kuopus soitti ja kysyi varovaisesti, saivatko he tulla tapanpäivänä jouluvierailulle. *”On niin ikävä, ei tule oikeaa joulua ilman teitä! Ollaan varovaisia ja noudatetaan kaikkia sääntöjä!”*

Hetken kaikki oli niin kuin ennen, lasten jouluriemu tulvi ovesta sisään, ulottui jokaiseen soppeen ja nurkkaan, unohdimme vakavan pandemian, lauloimme kaikki tutut joululaulut, kuopuksen kuopus lauloi herkällä äänellään oman laulunsa joulusta.

”Pappa, ei uutisia tänään, ei millään pahalla, mutta nyt on Jeesuksen päivä!” Uutiset ja synkät koronatilastot päätettiin yhdessä tuumin jättää arkipäivien huoleksi. Pian he palasivat kotiinsa, mutta jouluriemu jäi meihin, nauru ja puheensorina kaikui pitkään kotimme seinistä.

Koronajoulu muistutti, miten tärkeää yhteisöllisyys, seurakuntayhteys, toisten ihmisten kohtaaminen ja lähimmäisen rakkaus ovat. Ilman kristillistä uskoa ja siihen liittyviä traditioita joulu on vain kalpea hengetön maallinen juhla. Joulu on Jeesuksen juhla, joulusta alkaa maailmoja mullistava tapahtumasarja, joka päättyy pääsiäisen ylösnousemuksen riemuun.

Helena Ylikotila

Kuva: Gareth Harper | Unsplash

Rakas ystävämme

Kerttu Mirjami Lavaste

(os. Kortekangas)

k. 8.9.2023

Syyskuun alussa Elyn ystäviä kokoontui Keuruun seurakuntakodille kuulemaan lähetystyön terveisiä ja laulamaan Siionin kanteleen lauluja. Elyn lähetyspiirin pitkäaikainen vetäjä Kerttu Lavaste ei tuolla kerralla ollut mukana. Hänen vointinsa oli hiljattain huonontunut, tiesi joku ystävästä kertoa. Tilaisuuden jälkeen kävimme katsomassa 97-vuotiasta Kerttua palvelukodissa, missä hän asui. Kerttu nukkui koko vierailumme ajan. Lauloimme hänelle Kanteleen laulun, *Jeesuksesta laulan* ja siunasimme hänet Herran siunauksella. Muutaman päivän kuluttua vierailumme jälkeen kuulumme suru-uutisen, Kerttu oli nukkunut pois.

Lastentarhanopettaja, lähetystyön ystävä Kerttu Lavaste sai elää pitkän ja rikkaan elämän, vaikka sota- vuodet varjostivatkin pikku-Kertun elämää. Kerttu oli syntynyt 3.3.1926 Merijärvellä. Lapsuusvuodet hän vietti Pohjois-Pohjanmaalla Kestilässä vanhempiensa ja sisarustensa kanssa. Kertun isä, Yrjö Kortekangas toimi Kestilän kirkkoherrana 30 vuoden ajan. Kertun suvusta löytyykin useampia pappeja mm. hänen serkkunsa Paavo Kortekangas, joka toimi Kuopion ja myöhemmin Tampereen hiippakunnan piispana kaksi vuosikymmentä. Kertun lapsuudenkodissa Kestilän pappilassa kestittiin paljon vieraita ja pidettiin lähetysjuhlia, joiden valmisteluihin osallistui koko ta-

lon väki. Joskus lapsillakin oli oma lähetyspiirinsä ja he saivat järjestää myyjäisiä lähetystyön hyväksi, kuten Kerttu on haastatteluissaan kertonut. Kertun lähetysrakkaus alkoi jo lapsuudenkodista.

Kertun vanhemmat Yrjö ja Anna Kortekangas olivat vuonna 1918 perustamassa Kuivaniemellä ns. kodinturvajoukkoja, jotka auttoivat paikkakunnan nälkäänäkeviä ihmisiä. Nämä joukot nimitettiin myöhemmin paikallisiksi suojelukunta ja lottaosastoiksi. Kerttu itse liittyi 8-vuotiaana pikkulottiin vanhempien suostumuksella. Pikkulotat auttoivat Lottalassa (kahvilassa) sekä Kannakselle lähtevien ja sieltä palaavien miesten muonituksessa. Talvisodan syttyessä 30.11.1939 Kerttu oli vasta 13-vuotias. Pikkulottia koulutettiin silloin ilmavalvontaan isojen lottien avuksi. Talvisodan aikana lotat olivat Kestilän kirkontornissa ilmavalvonnassa muutaman tunnin vuoroissa ison

Kuva: Satu Kivisaari

lotan toverina. Kerttu Lavaste on muistellut lottavuosiinsa: *"Kyllä pelotti yöllä pimeässä kiivetä paksussa lampaannahkaisessa haalarissa kirkontorniin pienen myrskylyhdyn valossa. Isompaa tulta ei saanut olla, kaikki talot ja tietkin olivat täysin pimeinä. Kerran myrskylyhty kaatui, mutta uhkaava palo saatiin onneksi sammumaan."* Jatkosodan aikana lotat komennettiin mm. pelto- ja heinätöihin, karjakoiksi, sotalaisten taloihin talkoisiin. Tuohon aikaan hautajaisia oli paljon ja Kestilän kanttoritilanne vaikea, niinpä Oulun piispa määräsi Kertun vt. kanttoriksi koulunkäynnin ohessa. Juhannuksena 1914 Kerttu toimi ensimmäisen kerran jumalanpalveluksessa kanttorina. *"Kestilään oli kerääntynyt paljon sotilaita, jotka oli kutsuttu sinne rintamalle kuljetusta varten. Kirkko oli tupaten täynnä, oli oma seurakunnan rippilasten konfirmaatio, ja muun kirkkoväen lisäksi mukana n. 600 sotilasta. Heitä oli ulkonakin, kun kaikki eivät mahtuneet kirkkoon. Jännitin urkujen soittamista tavattomasti, äiti seisoi takanani ja piti hartioillani kättään, se rauhoitti. Koko kirkkoväki, myös sotilaat, kävivät ehtoollisella. He kaikki tahtoivat saada siunauksen ennen rintamalle lähtöään. Monet palasivatkin valkoisissa arkuissa jo vajaan kuukauden kuluttua. Jumalanpalvelus kesti lähes neljä tuntia, 26 virttä ehdittiin veisata minun säestykselläni. Olin ollut isäni mukana pitäjällä usein "apuna veisaamassa", mutta tästä juhannuksesta alkoi isän kanssa varsinainen yhteistyö virsien parissa. Sen päivän pyhä muisto ei häivy ikinä mielestäni. Olin 15-vuotias."* Myöhemmin Kerttu toimi myös muissa lottatehtävissä mm. lääkintälottana. Kerttu Lavasteelle on myönnetty Lottien muistomitali, Talvisodan muistomitali Mannerheimin päiväkäskyllä, Kotirintamanaisen muistomitali sekä Sotaveteraanijärjestön kultainen ansiomerkki. Kertun lottavuosista voi lukea lisää osoitteessa: <https://keuruunveraja.fi/items/show/695>

Kodin perintö ja lottavuodet opettivat Kertulle auttamisen tärkeyden. Sodan jälkeen Kerttu valmistui ylioppilaaksi ja sen jälkeen lastentarhanopettajaksi. Kertulle musiikki oli jo nuoruudesta saakka tärkeä harrastus. Kotona laulettiin paljon. Yrjö-isän työn kautta virret ja hengelliset laulut tulivat Kertulle tutuiksi. Kerttu opiskeli myöhemmin seitsemän vuotta klassista yksinlaulua Helsingin Konservatoriossa. Laulaminen ja kuorotoiminta olivat molemmille Kertulle ja Pekka-puolisolle rakas harrastus, jonka parista he sitten aikanaan myös toisensa löysivät. Heille syntyi viisi lasta ja lapsenlapsia on jo kolmannessa polvessa. Pekan papin työ kuljetti heitä Asikkalaan, Keuruulle, Jyväskylään, Töysään ja Imatralle. Kertulle musiikki ja laulaminen säilyivät myös lasten- ja kodinhoidon ohessa tärkeänä harrastuksena. Hän kävi laulamassa eri tilaisuuksissa mm. Töysä-vuosien aikana. Laulaminen oli hänelle tärkeää vapaaehtoistyötä pyhäkoulun

ja lähetystyön lisäksi. Kerttu oli perustamassa 60-luvun loppupuolella Imatralle Rajapatsaan päiväkotia, jonka johtajana hän toimi eläkevuosiinsa saakka.

Kerttu ja Pekka palasivat viettämään eläkevuosiensa kotiseudulle Keuruulle, missä he osallistuivat aktiivisesti kotipaikkakuntansa vapaaehtoistyöhön. Kerttu järjesti yhdessä puolisonsa Pekka Lavasteen (1925-2022) kanssa lukemattomia kertoja Siionin kannelseuroja myös Evankelisen lähetysyhdistyksen työn tukemiseksi kotiseurakunnassaan. Inkerin kirkon työ oli heille molemmille erittäin tärkeä, jota he halusivat tukea ja rukouksin kantaa. Lämmöllä ja kiitollisuudella muistamme Kerttua ja hänen työtään Evankelisen lähetysyhdistyksen ja Inkerin kirkon työn hyväksi.

Lapsuudenkodissa pikku-Kertulle vanhemmat lauloivat Siionin kanteleen laulua *Synnit poissa, murheenikin*. Laulusta tuli myös Kertulle ja Pekalle rakas ja tärkeä laulu, joka on muistuttanut heitä elämän matkoilla määränpäästä, taivaan kodista, missä lopulta kaipaus täyttyy, kahleet on poissa ja ikuinen kiitosvirsi soi.

*Synnit poissa, murheenikin,
poissa rinnasta tuska polttavin.*

*Kaikki kahleet poissa on täällä painaneet,
kuivuivat kyöneleet.*

*Synnit poissa, autuutta oi!
Taivaan rannalla kiitosvirsi soi.*

*Kaikki varjot häipyvät nousuun auringon,
autuas sydänkesä on.*

SK 480

Muistokirjoituksen laatinut Satu Kivisaari, Kerttu ja Pekka Lavasteen tyttären Anna-Elinan haastattelun pohjalta sekä <https://keuruunveraja.fi/items/show/695> <https://www.seurakuntalainen.fi/uutiset/kerttu-lavaste-muistelee-pikkulottavuosia-ja-sota-aikaa-lapsuus-loppui-kun-veli-kaatui-rintamalla/>

Joulusatu

Joulusopu

Joulurauha oli julistettu, kirkossa käyty ja jouluateria nautittu.

Nyyti nykerönenä istui ikkunan ääressä ja odotti joulupukkia.

Pontus ponteva virnuili siskolleen.

- Ei se vahtaamalla tule yhtään nopeammin.

- Minä vain katson, ettei se mene ohi.

- Kyllä se saattaa mennäkin, jos te ette ole olleet kilttejä, sanaili isä.

Nyyti ja Pontus katsoivat toisiaan totisena.

- Tuo nykerönenä on kiukutellut aamusta asti, väitti Pontus.

- Itse potkit ruokapöydässä minua sääreen, Nyyti puolustautui.

- Olkaahan ihmisiksi. Eteisestä kuuluu jo kolinaa, äiti varoitti.

- Tuliko se porolla? Nyyti huudahti ja syöksyi ikkunaan.

- Hölmö, se lentää helikopterilla urheilukentälle ja tontut tuovat sieltä säkit porstuaan, veli valisti rehvakkaasti.

- Petteri Punakuono sen tuo porollaan, sisko intti ja nosti nykerönenäänsä.

Ovikello soi. Isä meni avaamaan. Sisään työntyi valkopartainen, vatsakas joulupukki.

- Terveisiä Korvatunturilta, pukki sanoi kintaitaan riisuen. Petterillä oli aikamoinen urakka. Välillä oli sakea lumisade.

- Minähän sanoin, että porolla se tulee, Nyyti virnuili.

- Onkos täällä kilttejä lapsia?

- Minä olen, Pontus ilmoitti käsi kohlolla.

- Ai sinäkö vain, joulupukki haroi pitkää partaansa mielteliäänä.

- Nyyti nykerönenä on ollut tuhma, kanteli veli ja osoitti sisartaan.

- Itse olet kiusannut minua, sisko väitti.

- Eipä näy pukilla olevankaan tuomisia tähän taloon, äiti huomautti.

Nyytin huulet alkoivat vapista ja Pontus seisoikin kuin seipään nielleenä.

- Onhan niitä tuolla eteisessä. Sinne tontut sen säkin jättivät.

Pontus säntäsi eteiseen ja julisti:

- On täällä iso säkki. Isä tule hakemaan!

Pukki rupatteli hetken lasten kanssa, toivotti joulurauhaa ja lähti naapuritaloa kohden. Lahjat jaettiin itse kullekin.

Nyyti peitteli touhukkaana saamaansa suloisen vauvanuken pieneen kehtoon somien pitsilakanoiden suojiin omiaan leperrellen.

Pontus availi lahjojaan malttamattomana. Pettymys oli suuri, kun joulun hittilahjaa, itseohjautuvaa

autoa ei löytynytäkään pakettien joukosta. Iso koottava lennokkilaitikko sai kiukkuisen potkun ja sen sisältö levisi pitkin lattiaa.

- Mikä nyt tuli, eikö se kelvannutkaan, tiukkasi äiti kädet puuskassa.

- Ei se ole SE... auto, mistä pukille kirjoitin, Pontus parkui.

- Eivät kaikki toiveet toteudu. Katsohan tuota lahjakasaasi. On maailmassa muitakin lapsia, isä ärähti.

Pontus heittäytyi itkua vääntäen olohuoneen sohvalle makaamaan.

Kun äiti komensi lapsia kymmenen korvilla yläkertaan nukkumaan, Pontus ei liikahtanutkaan, vaan puristi silmiään tiukasti kiinni.

- Olkoon nyt sitten tuossa, osaa se mennä huoneeseensa, kun on murjottanut tarpeeksi, äiti heltyi ja silitti pojan hiuksia.

Oli keskiyö. Talossa vallitsi täysi hiljaisuus. Ulkona oli alkanut sataa keveitä lumihitaleita. Jouluyö säteili rauhaa.

Pontus avasi silmänsä. Kuusen kynttilät loivat olohuoneeseen sadunomaisen tunnelman. Hopeanauhat kimalsivat ja koristepallot välkkyivät.

Äkkiä kuusen luota alkoi kuulua salaperäistä sipinää ja samassa tontut hyppäsivät kuusen oksilta alas. Pontus ponnahti säikähtäneenä istumaan.

- Hoh hoijaa, kyllä nyt tekisi mieli kotikaljaa ja kinkkua. Jättiköhän talon väki jouluruokaa pöytään? Puhuja oli päätonnttu.

- Mennään katsomaan. Tonttumuori köpötti pöydän luo.

- On täällä laatikoita, rosollia ja muita herkkuja, sanoi Pikkutonttu, joka nappasi piparin ja istahti sitä lattialle murustelemaan.

Tonttujoukko nautiskeli tyytyväisenä pöydän antimia. Pontus ei saanut sanaa suustaan, vaikka kuinka yritti. Tontut röyhtäilivät tyytyväisinä.

- Mitäs tuo hajonnut laatikko tuosta tekee, murahti päätonnttu.

- Pontus viskasi sen äkeissään, kun ei saanut "hittilahjaa", muori tiesi.

- Vai niin, vai niin, että sillä tavalla sitä kiukutellaan jouluaattona, mitäs nyt tehdään mokomalle kiittämättömälle nulikalle?

- Viedään sen kaikki lahjat takaisin Korvatunturille, ehdotti yksi tontuista.

- Ette saa, ette saa, yritti Pontus huutaa, mutta kurkusta kuului vain surkeaa pihinää.

Kiiltokuvaenkelit lensivät alas ja muodostivat sädehtivän piirin kuusen ympärille.

- Katsokaa kuusen latvaa, he sanoivat tontuille. Mitä siellä on?

Päätonnttu otti silmälasit taskustaan ja tähysteli latvusta. Kulmaiselta hohtava ristin muotoinen latvatähti kohosi kattoa kohti.

- Näettekö, tuo tähti kertoo joulun sanomasta.

- Mistä? pikkuenkeli kysyi.

- Anteeksiannosta, tonttumuori valisti. Joulukuusi on Jeesus-lapsen syntymäjuhlaa.

- Me kiirehdimme kertomaan siitä kedolla valvoville paimenille. Ne lähtivät heti tervehtimään maailmaan syntyneitä Vapahtajaa, enkelit kertoivat.

- Koulussa on kerrottu siitä, nuoremmat tontut nyökkäilivät.

- Pitäisikö noiden lahjojen sittenkin antaa jäädä tänne, tonttumuori ehdotti.

- Ehkäpä se Pontus jo katuu käytöstään, arveli päätonnttu parta tustien.

- Joo, joo, innostuivat pikkutonttu ja pikkuenkeli.

Enkelit ja tontut aloittivat iloisen piirileikin: "Jouluaatto on nyt herttainen..."

Pontus ponnahti ylös mennäkseen heidän joukkoonsa, mutta jalat eivät totelleet.

Äkkiä oli taas hiljaista. Enkelit ja tontut olivat kuusen oksilla tutuilla paikoillaan.

Keittiöstä kuului astioiden kalinaa. Kahvi ja tortut tuoksuvat. Äiti oli siis hereillä. Pontus hieroi silmiään ja haukotteli. Sitten hänen tajuntaansa hiipi muistikuva yöllisistä tapahtumista. Tontut, enkelit... LAHJAT! Mitä niille oli tapahtunut, oliko ne viety pois? Hän nousi istualleen ja suuntasi hätäntyneen katseen kuusta kohden.

Kaikki lahjat olivat siististi kuusen ympärillä. Pontukselta pääsi itku.

- Mikä sinulla on Pontus-kulta? Äiti kiiruhti keittiöstä ja istui pojan viereen.

- Ne, ne... eivät vieneetkään minun lahjojani takaisin Korvatunturille.

- Ketkä ne, äiti ihmetteli.

- Tontut. Enkelit eivät antaneet viedä. Pontus lakkasi itkemästä.

- Miksi ne olisivat vieneet?

- Kun minä olin niin tuhma ja potkaisin sitä laatikkoa.

Äiti puristi pojan syliinsä ja sanoi: - Joulukuusi on anteeksiannon ja sovinnon juhla.

Pontus nyökkäsi ja katsoi sitten ihmeissään kuusen suuntaan.

- Lennokkilaatikko oli koottuna ja ehjänä kuusen alla!

- Niinpä näkyy olevan. Isä keräsi sen varmaan ennen nukkumaan menoa, äiti arveli.

Pontus tiesi, ettei se isä ollut. Äiti ei kuitenkaan uskoisi, jos hän kertoisi. Kokeilisi otsaa ja laittaisi mittarin kainaloon. Mutta Nyytille hän kertoisi jouluyön ihmeestä.

Anneli Lähdesmäki

Kuvat:

(vas) Greg Rosenke | Unsplash
(tähti) Jonathan Chng | Unsplash
(enkelit) Heikki Mäkinen

Marjakranssi

pienten apulaisten kera

(2 kranssia noin 25-30 cm)

Pohja (tavallinen pullataikina):

2,5 dl maitoa
25 g hiivaa tai yksi pussi kuivahiivaa
1 dl sokeria
0,5 tl suolaa
2 tl kardemummaa
75-100 g voita tai margariinia
noin 6 dl vehnä- tai hiivaleipäjauhoja.

Täyte:

750 g maitorahkaa
3 kananmunaa
1,5 dl sokeria
2 tl perunajauhoja
25 g voita tai margariinia
3 tl vaniljasokeria

Pinnalle:

1 L mieleisiä marjoja tai joulun aikana esim. luumuja tai säilykehedelmiä.
Jouluiseen kranssiin voi lisätä myös täytteeseen rahkan sekaan keitettyä luumua.

Hyytelökiille:

2 dl vettä
1 dl hyytelösokeria

Koristeluhommissa.

Leipojen iloinen ilme kertoo, että taikina on hyvän makuista ja herkkua on tulossa. Leipurit Frans ja Hans eivät yleensä epäile taitojaan, homma onnistuu, kunhan mummi pysyy vauhdissa mukana.

Teksti ja kuvat Liisa Käkelä

Paimenten matkassa

Ja sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Niin heidän edessään seisoi Herran enkeli ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljästyivät suuresti. Mutta enkeli sanoi heille: "Älkää peljätkö, sillä katso minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä: Te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä maakaamassa." Ja yhtäkkiä oli enkelin kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä, ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: "Kunnia Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto."

Ja kun enkelit olivat menneet paimenten luota taivaaseen, niin nämä puhuivat toisilleen: "Menkäämme nyt Betlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti". Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä.

Näin paimenet saivat ensimmäisinä kuulla hyvän sanoman Vapahtajasta. Paimenista tulee mieleeni oma äitini, joka syntyi Loppiaisena 1920 Savossa karjamajalla. Asumus oli kaukana muusta asutuksesta käärytien takana, siellä perhe eli useita vuosia. Isoisäni toimi kesät karjapaimenena ja talvet suutarina sekä puuseppänä.

Taivaan Isän suurta huolenpitoa ja rakkautta oli, että perhe äitini koulutien alkaessa pääsi muuttamaan Lapinlahden Horsmanmäelle. Elannon hankkiminen kahdeksan hengen perheelle ei sielläkään ollut helppoa. Luja luottamus Jeesukseen antoi voimia arkeen ja pyhään.

Vanha virsi Taalainmaan karjamajoilta liittyy mielestäni kauniisti tähän evankeliumin tekstiin: "Nään taivaan tähdet kuten paimenet, nuo jotka kulki kedollaan. Luokse tähtitarhain käy mun aatokset ja luottaa ma saan siihen, että kerran lailla paimenten saan nähdä Jeesuksen."

Psalmi 23 kuvaa myös tätä huolenpitoa.

Itämaan tietäjät toivat Jeesukselle kultaa, suitsuketta ja mirhaa. Jeesus toi elämällään ja riskinkuolemallaan meille lahjana iankaikkisen elämän.

*N*iihin aikoihin keisari Augustus määräsi, että kaikkien maailman ihmisten piti ilmoittautua veronmaksajiksi. Näin laadittiin ensimmäinen veroluettelo Quiriniuksen hallitessa Syyriaa. Kaikki lähtivät omaan kotikaupunkiinsa ilmoittautumaan.

Myös Joosef lähti galilealaisesta Nasaretin kaupungista Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, koska hän oli Daavidin sukua. Matkalla oli mukana Maria, joka oli luvattu Joosefille vaimoksi ja joka oli raskaana. Kun he olivat perillä, synnytyksen aika tuli ja Maria synnytti eläinten suojassa pojan, esikoisensa. Hän kapaloi vauvan kankaaseen ja laski tämän lepäämään kaukaloon eläinten heinille, koska heille ei ollut tilaa majoitapaikassa.

Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. Herran enkeli tuli heidän luokseen, ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. He pelästyivät pahoin, mutta enkeli sanoi heille:

»Älkää pelätkö. Minä ilmoitan teille suuren ilouutisen, joka koskee koko kansaa. Daavidin kaupungissa on tänään syntynyt teille Pelastaja. Hän on Kristus, Herra. Tunnistatte lapsen siitä, että hän makaa kankaaseen kapaloituna heinien päällä kaukalossa.»

Äkkiä enkelin seuraksi ilmestyi valtava taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa: »Kunnia korkeuksien Jumalalle ja rauha maan päällä ihmisille, joita hän rakastaa.»

Kun enkelit olivat palanneet taivaaseen, paimenet sanoivat toisilleen: »Lähdetään heti Betlehemiin katsomaan, mitä siellä on tapahtunut ja mistä Herra on meille ilmoittanut.» He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian, Joosefin ja vauvan, joka makasi kaukalossa heinien päällä. Tämän nähdessään he kertoivat, mitä heille oli lapsesta sanottu. Kaikki kuulijat olivat ihmeissään paimenien puheista, mutta Maria painoi kaiken sydämeensä ja yritti ymmärtää, miten asiat liittyivät toisiinsa.

Paimenet lähtivät takaisin kiittäen ja ylistäen Jumalaa siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet. Kaikki oli ollut juuri niin kuin heille oli sanottu.

Luuk. 2:1-20 (UT2020)

